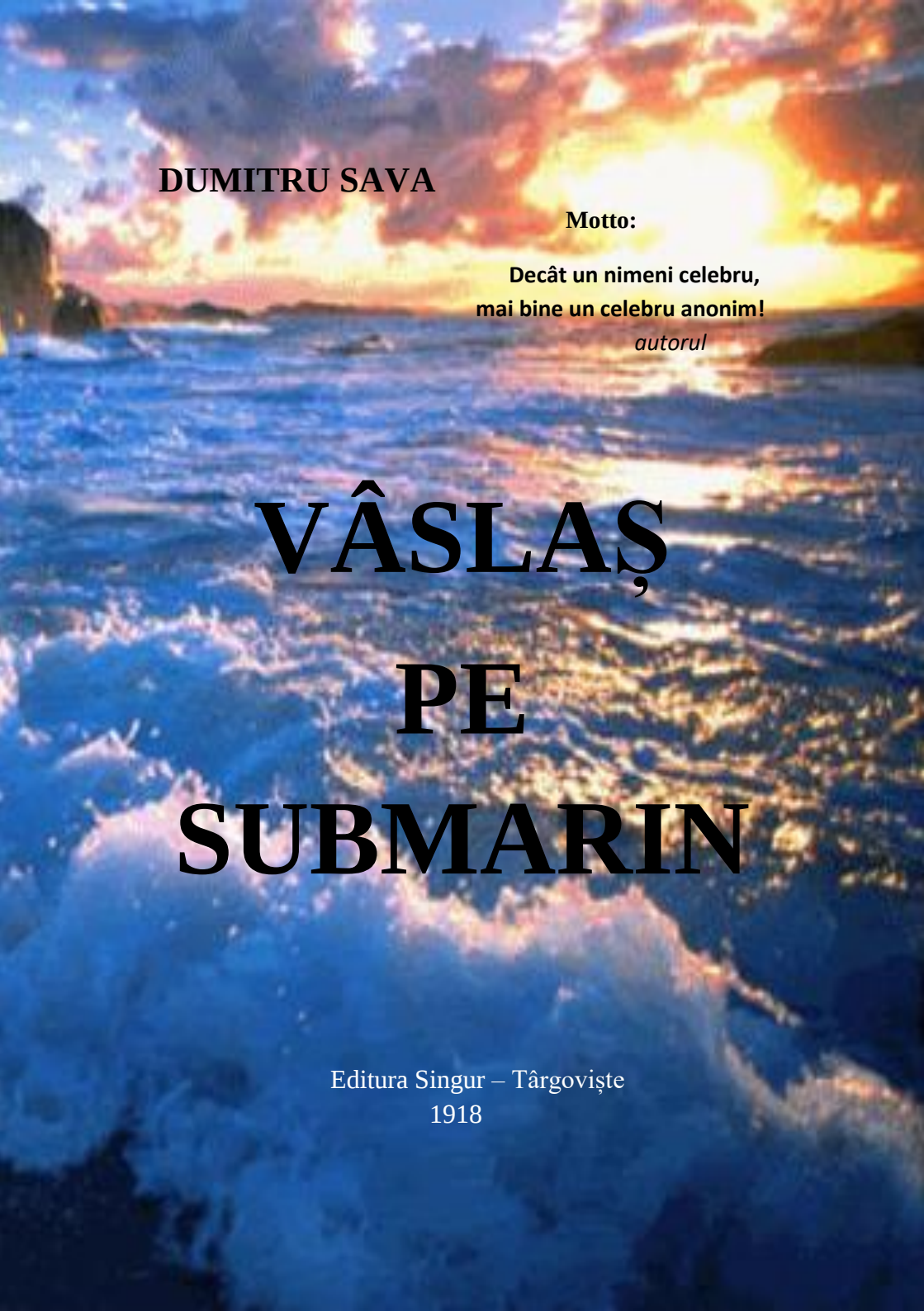

DUMITRU SAVA

Motto:

**Decât un nimeni celebru,
mai bine un celebru anonim!**

autorul

VÂSLAȘ PE SUBMARIN

Editura Singur – Târgoviște
1918

Femeile vor tot timpul ceva. Întotdeauna, tare!În sfârșit, am auzit și eu una fericită de un ceva moale. Perna!

Am aflat de ce bărbații căsătoriți sunt fericiți să se otrăvească, zilnic, cu alcool și tutun. Se imunizează! Acasă îi așteaptă o otravă mult, mult mai puternică!

Eu și nisipul de cuvinte...

Călător intergalactic prin neștiute universuri, am reușit, în urmă cu șapte decenii, să sparg, ca un taur furios, orizontul lumii de „dincoace” cu intenția nedeslușită de a cerceta comorile ascunse ale Planetei Albastre. Eram un miez într-o coajă de nucă, dar spirit optimist, animat de o inocentă cutezanță, îmi forțam norocul, visându-mă un temerar navigator pe amăgitorul ocean al acestei vieți. Biet argonaut, întinsul îmi părea liniștit, iar vântul credeam că îmi sufla prielnic în pânze. Ca un arogant stătân al infinitoeternității, la timona destinului meu pământean, mă vedeam scrutând, încrezător, depărtările misterioase ale viitorului în aflarea „lânii de aur”. Nu aveam cunoștință despre năpraznice furtuni, cutremure devastatoare, nisipuri mișcătoare, prostie, nedreptate ori neputința umană. Măcar dacă aș fi știut să descifrez planul divin încrustat adânc, ademenitoare hartă a propriei devenirii, în palme. Atunci, când cu începutul, instinctiv îl protejam în pumnii strânși, descurajând orice atentat la el prin urlatul sfâșietor cu care îmi anunțam venirea. Cu inconștiență, insolentă îmi revendicam dreptul, nu știu cât de meritat, la existență.

Se întâmpla în luna florilor, anul una mie nouă sute patruzeci și șapte a actualei ere solare, într-un punct de spațiu numit Lungulețu, pîrjolit de o secetă cumplită că mămăliga ajunsese șapte lei și oamenii, înnebuniți de foame, mâncau doar cartofi cu lapte. Acel miez, cu

înfățișare mereu schimbătoare purta numele meu – Dumitru al lui Nae, al lui Dumitru, al lui Dobre, al lui Radu... al lui Sava. Cum „nomen-omen”, numărul impar de silabe a făcut ca dominanta să-mi fie emisfera dreaptă, ce avea să facă din mine un rob al iubirii. Acea inexplicabilă eromagie ce te transformă într-un hipnotic, incurabilă boală de care te lași cotropit fără a dori vreodată să îi afli leacul. Avea părul auriu, ochii ca iarba, unduirea apei și o chema Ralița.

Probabil steaua sub care m-am ivit, menită să-mi strălumineze și să mă învețe, o clipă, fericirea. Când, din voia sorții pe nedrept și prea devreme, s-a stins, eu cel care am trăit absolutul, ca un meteor ce arde instantaneu, m-am prăbușit în bezna singurătății. În juru-mi mi-a devenit non existența prin care, precum un submarin letal avariat, fără port și în derivă, mă scufund în intrisecul abisal. Spre a-mi atenua căderea, mă agăț cu disperare de cuvinte, încercând să construiesc din ele ideea pură salvatoare menită să-mi întârzie prăbușirea spre a-mi împlini până la capăt datul.

Din afara mea, par un biet albatros prins în furtună. Vâslesc, vâslesc prin lumea asta, învolburată ca o mare, pe învechitul submarin al vieții mele, poate, spre nicăieri. Dar nu este adevărat, e o iluzie. Când deasupra-mi stihiile se adună, mă retrag la adăpost în imersiunea sufletului meu. Un eșuat în nisipul de cuvinte din care inconștient, poate patetic și nostalgic, încerc să îl rezidesc pe cel care am fost. Fiecare încercare e o brazdă în lutul

*care sunt spre a mă semăna un pic câte un pic! Poate
cândva, cineva mă va rosti...*

***o frază
pe care nemurirea
n-o strigă la apel***

1.

muritor

din afara mea
n-am clipă de pace
sensibilul mă presează
deloc sensibil
aproape că mă strivește
dar nu găsesc vorbe să-l urlu
doctore

dinspre interior e și mai rău
mult prea multă liniște
ca o molie misterul mă roade
mă mistuie perfid
nu-l simt dar îl intuiesc
cum mă viermuiește
la umbra și cu complicitatea ta
timpule

2.

frază

incurabil narcis îndrăgostit de sine
plin de speranță mă mai caut în oglindă
de voi mai afla cumva ceva din mine
dar n-are cine lumina să-mi aprindă

naufragiat pe submarinul ăstei vieți
port odiseea-mi prin nisipul de cuvinte
visând un far către tărâmul fără ceți
dor disperat de bezmetic fără minte

mă risipesc între sensuri fără sensuri
nu cred vreodată să ajung până la el
pustiuri mă devorează și ne'ntelesuri

în zămislire m-am vrut poemul cel mai cel
sunt doar o frază ascunsă între tâlcuri
pe care nemurirea n-o strigă la apel

3. pământenesc

dacă mai întâi a fost Cuvântul
și cuvântul ești Tu
atunci eu lutul acesta păcătos
în care pe când eram sacru
ți-ai duhovnicit sămânța
rătăcită aiurea de vântul ispitei
ce acum răsare din mine cuvinte
așezate într-un strâmb poem
sunt de fapt un ziditor
Te pământenesc din ele
mântuire a duhovniciei

4.

beție...

supărat am deschis o sticlă cu vin
noaptea târziu sub cerul curții mele
stelele îmi sclipeau și mă mustrau
dar eu de singurătate beam și tot beam
până am prins un pic de curaj
și m-am luat la harță cu dumnezeu
l-am anunțat direct că el nu mai există
de ceva vreme aici pe pământ un nebun
îi bâlbâiam numele l-a declarat mort
și eu preacredinciosul îl cred mă jur
i-am spus că n-are cruce și nici măcar mormânt
l-am întrebat la cine doamne-acuma să mă-închin
n-a zis nimic mi-a mai turnat înc-un pahar cu vin
cu teamă ca pe împărtășanie l-am băut
mi-am zis în gând că-i vremea să mă spovedesc
și spus-am despre mine toate bune și cele rele
i-am pomenit apoi din nou de filozof
despre acel afront imensă imensă blasfemie
mă așteptam să-l fi înfuriat în așa hal
că o să mă scuture din pomul vieții
însă nimic nimic nu s-a-întâmplat
de enervare am mușcat cu dinții din pahar
nu se poate nu se poate cum doamne cum
un eretic în loc să-l arzi în iad tu îl proclami geniu
nimic pocalul spart pe jumătate plin de sânge

mă îmbia cu mirul lui dumnezeiesc
sfios descumpănit am vrut să-l dau pe gât
însă ceva o mână nevăzută parcă m-a oprit
aud și-acum în jur cum noaptea îmi șoptea
sunt viu e gol mormântul meu în tine
cum vezi te las să îmi putrezești crucea
și-apoi o să mă-ntorc din nou la mine

5.

dacă

dacă mai întâi fost cuvântul
atunci lumea e rostirea lui de sine
un sine ce se rostuiește întru cuvânt
iar eu în lumea asta sunt un text
ce mă rostesc rostuindu-mă grai
și după ce m-am terminat de vorbit
rămân melos pe cerul muțeniei
în marea armonie siderală
unde m-aș vrea recitat de o stea

6.

Judecată de apoi

sămânță divină scăpată din logos
și-adusă aici de cosmicul vânt
de frig ori poate numai de frică
am înmugurit

apoi nu știu ce s-a mai întâmplat
probabil am adormit
și poate chiar am lăstărit
căci în poem eram copacul cel falnic
esență tare cu chipul lui
și asemenea... nu mai știu cui
cu rădăcinile iarbă și zori
cu florile stele
cu frunzele câmp de miori
cu ramurile aripi
zburând către mine

habar nu am ce s-a-întâmplat
zadarnic caut vinovatul
că astăzi cactus în pustiu
dormitez în nisipul de cuvinte
lasciv spre somnul cel de veci
sedusul mire-abandonat de muză
încă înveșmântat în fracul speranței
bacantă într-o estetică dubioasă
ce în al vieții bordel amarnic se screme
să nască măcar un epitaf
cu rădăcinile vilă mașină și iaht
cu florile amante ca niște opere de artă
cu frunzele pinuri în conturi bancare
cu ramurile țepi în cochilia
sub care înspăimântat mă ascund
de inevitabila întâlnire cu mine

7.

autointerogație

dacă mai întâi ai fost Cuvântul
eu nu sunt decât rostire-rostuire
întâmplătoare ordine de litere
fiecare cu rost în uni/versul
de facto și de iure al negrăirii
Marelui Poem
naivă expresie a Inexprimabilului
ori înțeles-lumină în trupul tăinuirii
născut din îndoiala Ta de Tine?

8.

fuctul pământului

să scap de răcoarea eternității
și să-ți încălzesc focul
la dogoarea păcatului
am venit pe lumea asta eu
lumină galbenă de viu

cum catapeteasma împodobește altarul
iubirea-mi pentru tine e o filocalie
în care fiecare zi sfințește
sămânța ce lutul ne rodește

9.

pace

doamne m-ai distribuit într-o piesă
în care nu am voie să zic nimic despre regizor
nici nu mă strădui să aflu cine-i scenaristul
fără să mă întreb dacă știu dacă pot dacă vreau
joc rolul unui biet pământean muritor
fericit că mă nasc că iubesc că procreez
nefericit că nici n-apuc să-mi învăț bine rolul
nu mai ajung la aplauze printre atâtea huiduieli
că mă și chemi pentru o altă partitură

doamne n-ai cumva un scenarist care să scrie ceva
ceva în care doar pentru o zi să joc rolul tău
lucifer îmi face cu ochiul dar nu vreau să te critic
chiar cred că mi-ar ajunge să fac o lume mai bună
și jur că aș începe prin grațierea lui
știu de la tata că dacă e pace-n cer va fi și pe pământ

10.

binele

de-o fi adevărat cum cârcotește geneza
mai nimic nu moștenim de la ea
ne faci după chipu-Ți și asemănarea Ta
dar ai îndoieli că totuși ți-am fi întocmai
lucru pe care îl confirmă de altfel și genetica
știi cel mai bine că perfecțiunea e unică

niciodată copia nu se confundă cu originalul
nu poate fi decât o infimă infimă parte a lui
mereu descoperi ceva de reparat la creație
să-i mai adaugi o fărâmbă din ineputabil
asta trebuie să fie devenirea fiecăruia din noi
tentăție spre absolut a imperfecțiunii
creație îndoielnică – creatură - creator

de aia universul expandează către roșu
eu creatorul imperfect creez imperfecțiune
entropia e corectarea erorii consumând ordine
moartea e triumful perfecțiunii asupra sieși
unicitatea eternoinfinită se constată
prin infinitatea finitoeferităților sale
și curge mai departe din sine în sine ca viață

nu sunt decât o oală modelată din lutul Tău
și umplută cu viață să vezi pe unde se scurge
dar nu să mă repari o lași să reintre în matcă
mă dăruie ispitei să afli de-s pe gustul ei
și de i-oi fi pe plac mă lași în cimitirul cu rebuturi
de nu... mă-ajută să ard să mă prefac în torță
să mă topesc de dorul re facerii mai bine
binele e măsura creației controlor de calitate
rostul meu pământean e să ard luminându-mă
oglină în care să-Ți admiri atotputernicia

11.

calofilie

habar nu am cum mă vede lumea
din tine Cuvântule m-ai zidit templu
verb lângă verb verb peste verb
unde în nebunia asta a timpului
să-ți odihnești pentru o clipă focul sacru
nu mi-e teamă să mă surp când scriu
prin fiecare crăpătură țâșnește lumină
să nu rătăcesc drumul întoarcerii acasă

12.

între noi...

la un pahar mai plin de vorbă
așa ca între doi bărbați mahmuri
de neveste abandonați
din motive total total diferite...

mă gândeam de El o fi avut vreuna
târziu destul de beat l-am întrebat
despre logică... așa mai pe ocolite
ca între noi dumnealui logოსul
și mi-a răspuns tranșant ea nu există
fiindcă nativ e perfectul "democrat"
secretară îi este GENEZA

13.

omul...

clepsidră
ce ademenește timpul
îl măcină prin oase
și se preface
pulbere –
trecutul
pe care zeul
în joaca lui
îl modelează
viitor
informă devenire
cu care fecundează
geneza –
uter matern
în care
odihna timpului
sculptează prezentului
clepsidră

adică eu

14.

Doamne...

știu că nu o să recunoști
vrei să pari imparțial dar cred
că ai avut o slăbiciune pentru mine
mi-ai dăruit atâtea că ar fi nevoie
de-o lungă spovedanie să le pot mărturisi
părinți sărmani dar iubitori copii cuminiți
nouă ceruri pline cu stele
chiar deasupra curții mele
nepoți n-aș spune că destui
dar vorba proverbului mai bine puținii da' buni
probabil ai tu niscai gânduri
tot încerc să le citesc în podul palmei
nu știu cât reușesc am apelat și la țigănci
ce bine ar fi visele de mi le-aș aminti
am învățat câte ceva de la freud
oare ai vrut prin mine să-i testezi pe muritori
s-ar fi speriat poate până și celebrul sisif
de câte poveri mi-ai pus în spinare
dar mi-ai dat mereu puterea să le car
voi fi fiind eu din neamul lui socrate
după mamă pelasgo-traco- geto-dac
însă parcă cu prea multe dileme m-ai încercat
nici până azi nu știu de unde a venit lumina
cu care când mi-era mai greu le-am descifrat
mi-ai dat viața asta s-o am în mare grijă
de-ai știi cât este de neastâmpărată

în cărți femei și vin tot câtă adevărul
c-am obosit urmând-o pretutindeni
probabil la timpul potrivit o să aflu
și despre celelalte planuri ale tale
dar mă întreb dacă eu trebuie să stau
zi și noapte clipă de clipă cu ochii pe ea
ca pe-un copil zburdalnic
o să-mi mai dai și timp destul să le-împlinesc

15.

spune-i...

spune-i doamne
că sunt al tău
și să mă lase-n pace

cuvântule prietene
rostește-mă în șoaptă
să nu se-audă că exist

oferă-mă toamnă
în ruginiul frunzelor tale
ca pe-o podoabă falsă

cu foame în pântecul tău
mistuie-mă iubire
ca pe o renaștere

uită-mă timpule
pe cerșetorul de secunde

la capul ăstălalt de pod

rătăcește-mă drumule-n cerc
să nu mai ai capăt
și eu să fiu doar început

mă ascunde-n mireasma ta
mândră regină-a nopții
ține departe haita

reneagă-mă neamule
și șterge-mi numele
să nu fiu scris în cartea ei

strălucește-mă soare
ca să orbesc tot ce e-n jur
și cu viteza luminii să fug

spune-i tată morții
că mama e virgină
și încă nu v-ați cunoscut

16. melancolie

toamna mi-este tot mai rece
frunza-mi de pe ram se duce
și cu fiecare zi ce trece
simt cum mă fac tot mai cruce
iarăși să mă răstignesc

în aceleași vechi piroane
patimă ce pătimesc
drumul către tine doamne

17.

pomenire

Tata? Mă mai gândesc din când în când la el,
cu un soi de blândețe obidită.
Orfanul, ce a făcut atâta război și atâta cărămidă
să aibă ziditorul din ce mă zămisli...
Că uneori, îmi vine să rup o bucată de cer
cât pentru o copăiță, în care să-i frământ lutul.
N-aș schimba nimic, nimic. L-aș face la fel. Da la fel!

Mama? O mai visez din când în când,
ca pe o stea fumegândă la umbra unui flutur.
De ce nu lebdă sau floare, de ce nu porumbel pe
cruce?
Când vreau să adorm, mă mângâi pe ombilic
ca și cum aș fi pierdut cea mai mare parte din mine.
Și mă agăț cu ghearele de cordonul nevăzut
ca de poalele în care îmi ascundeam fața
de fiecare dată când nu voiam să fiu văzut că plâng.
Dar ajunge, prea mult, mult prea mult despre mama!
Când ea era așa de... de pioasă și de puțină.

Rali... O apăsare continuă, continuă, continuă.
Un compresor ce îmi face sufletul foiță de țigară!
Pe care, târșindu-mi destinul după mine ca pe tranșeea
în care-mi implodează viitorul, merg mai departe.
În fiecare zi tai câte o bucățică mică, mică,

tot mai mică... cât pentru un chiștoc de viață.

18.

bietul einstein

mai fac un pas clătinându-mă
pe sârma asta invizibilă a relativității
nu mă tem că voi cădea în gol
fiindcă gol am venit spre-a mă umple
mă tem de prăbușirea în absurd
creuzetul unde spațiul devine timp
și invers funcție de viteza căderii
care se va întâmpla cândva
când va începe să mă preocupe
condiția mea în lumea asta unde
totul e adevărat pentru că
e adevărat și că totul e fals
și totul e fals fiindcă
e fals și că totul e adevărat
atunci să te văd dumitre cu ce te umpli

19.

genomie

chestia asta a lui camus cu sisiful e o prostie
viața e un veșnic examen pe care îl luăm
mereu cu magna cum laude – moartea
probabil singura constantă din univers

absurdul existenței eroului are sens
doar fiindcă se petrece în inexistent
o ciclică confruntare cu thanatos
metafora bolovanului ca revoltă a sa
e în fapt un travaliu renașcentian
în cadrul căruia neantul se sinucide
iar omul prin pântecul persephonei
împrișcă lumea
jerbă de flori peste duhoarea tartarului
ca devenire ce învinge blestemul zeiesc

cândva fetus ca fiecare fost-am un sisif
al autoconstruirii de sine din bolovan
iar acum viața mi-e un pustiu
în care mă strig mă strig mă strig
din oază să mă prefac fluviu
nu-mi schimb vadul după unul și altul
eu curg inexorabil către mine
sisiful ce-n fiecă zi îmbracă alte straie zeiești

20.

curgem prin noi

n-am înțeles povestea biblică
din marea chartă a facerii
nu suntem lut ci apă
în care toți se spală pe picioare
până și îngerii din umbră
de murdărie praf și de prezent

de bobotează chiar și de păcate
curgem până înghețăm
gunoaie înlăturate la maluri
prin noi însă viața înoată mai departe
către o nouă primăvară
nu soarele ne dezgheață
noi îl încălzim salvându-l din iarnă
spre a ne evapora în viitor

21.

nemurire

toți păcătoșii se tem nu că-s fricoși
ci că n-or să mai apuce viața de mâine
bieții de ei niciunul nu știe că
mântuirea nu este altceva decât o nuntire...

bunicule
ce sunt șanțurile astea de pe fața ta
eheel măi băiete măi băiete
acesta era marele meu secret dar văd
că de la o vreme a început să se observe
cum de dimineată până seara mă tot sap
de o viață până voi ajunge groapă
un alt fel de uter în care sper să mai revin
sub forma unui bebeluș angelic primul abelian
doar așa ca să moară cainii de ciudă
dacă pământul acesta va mai rămâne fecioară

până acum savanții-i ziceau terra dar el este maria
iar tu doamne de mai vrei să fi iar tată
în cristelnița ei mă vei nunti

22.

degeaba...

tare lung mai este drumul pân'-la tine
iar scara vieții ne pare-atât de scurtă
sub greutatea prea dulcilor păcate
din loc în loc i se mai rupe câte-o treaptă
orice am face mântuirea ne este o himeră
rămânem răstigniți pe crucea care suntem
bieți muritori noi nenăscuții din fecioare
poate că tocmai acesta-i adevărul ce te doare
ne vrei dară virginitatea mamei ne este înălțarea
iar dracul ți-a furat cheia de la centura castității

coboară doamne cerul mai aproape de pământ
măcar în vis să pot să-ajung și eu până la tine
atâta cheltuială nu mai trimite moartea să mă ia
oricât de luminos ar fi tunelul ăla
claustrofobia e mai tare ca dorul meu de tine
când m-oi trezi cafeaua-mi va părea atât de-amară
că m-o cuprinde-o scârbă existențială
am să mă vând doar pe-o secundă de iubire
și scapi așa și tu instantaneu de mine
rămâi cu lumea asta din ce în ce mai strâmbă
degeaba speri c-o să mai nască vreo fecioară

23.

himeră

doamne tu al meu christoase
care în măreața-ți iubire
îmi cureți carnea de pe oase
și mă prefaci în amintire

cum poți reînvia un schelet
să-mi umpli cu minte zgăvleaja
și chiar dacă ai face-o concret
degeaba-i mi se termină vraja

iubirea-mi plecat-a spre tine
știa că viața-i răstignire
și cruce m-a ales pe mine

mai năzui spre o regăsire
o evadare înspre bine
păcatu-într-o altă fire

24.

monolog

uite mai deunăseară stăteam de vorbă cu Dumnezeu
între patru ochi exact așa cum te văd și mă vezi

chiar aici sub cerul înstelat al curții mele
eu gustam dintr-un pahar cu vin și el îmi turna
nu se jena deloc că este dumnezeu nici pic de fiță
îl mitraliam cu întrebări și nu-mi răspundea la niciuna
doar mă privea asculta și dădea din cap aprobator
la un moment dat m-am enervat și i-am zis
bine doamne iertată-mi fie îndrăzneala n-ai nimic de zis
fiule numai deșteptii întreabă înțelepții cu umilință tac
proștii însă cu superioritate confecționează răspunsuri
fiecare mai absurd și mai fals decât celelalte
adevărul e cuvântul ce nu poate fi rostit nici de mine
de ce te zbați ce mai cauți dacă eu sunt aici cu tine
doamne doar te verificam nu sunt sigur că ești tu
bine faci dar nu cumva mai degrabă te temi că tu nu ești
am tăcut umil pentru că numai deșteptii pun întrebări
dumnezeu a zâmbit m-a sărutat părințește pe frunte
uite aici rana asta de la cioburile oglinzii când s-a spart

25.

nostalgie

orologiul din turlă bate bate bate...

pensionat nemaivând ce face
privesc nostalgic cum îmi cade frunza
zi cu zi an după an una câte una
oare câte voi mai fi având
oricum ușurat simt cum mă înalț
nici nu mă gândesc la gerul iernii

trăiesc așa o stare de delir
orgasmul și beția adunate la un loc

off suflete lasă-mi măcar clipa asta
știu că la fel ca iuda și tu mă vei trăda
la ce dracu-mi mai urli c-a venit toamna

26.

revoltă

din toate câte-s eu am vrut să zbor
visam să-ajung culegător de stele
eternitatea să-mi sculptez în ele
dar într-o zi aflat-am c-o să mor

sunt donquijotul vieții efemere
de care o doamnă-n negru-își râde
căci fiecare clipă ca un gâde
din aripă îmi smulge pene

când zbor de fapt eu cad e în zadar
să mai sper la cerul tău cucernic
nu sunt decât o zi în calendar

cum să te mai cred atotputernic

și bun când vezi ce mi se-întâmplă dar
mă lași pradă timpului nemernic

27.

ruga de pe urmă

pe lângă viață și moarte
doamne tu mi-ai dat blesteme
să mă vezi ce fac cu ele
de le-oi scrie în vreo carte

da' eu le-am iubit pe toate
cărunte ori tinerele
ca să le scap de păcate
de-aia-s năvălit în rele

de-oi veni la judecată
spre a mă înălța sfios
nu-mi da aripi nici răsplată

cum ești tu mărinimos
doamne-al meu iubite tată
lasă-mă s-ajung pe jos

28.

fatalitate

chiar de-am mâncat din pomul interzis
m-am botezat în lacrima ta doamne

de ce continui să-ți rămân proscris
și după veri fierbinți îmi dăruie toamne

cum pot să mai cred în nemurire
când pomul vieții îmi este cruce
destinul meu e o răstignire
pe care tot chipul tău străluce

da mare dreptate avea blaga
într-un gorun tu îi creșteai sicriu
prin mugure misteru-i sorbea vлага

la ce dracu mai cuget și mai scriu
nevindecabilă îmi este plaga
m-ai greșit îți rămân doar un mort viu

29.

nedumerire

de o viață întreagă îmi îngrijesc lutul
nu pentru mine ci ca să arăți tu bine
oglindea însă tot mai des îmi zice slutul
că mă gândesc ce o avea doamne cu mine

de sunt după chipul și asemănarea ta
umil întreb cum îi permiți să te jighească
nu sunt eu același cum să conteze vârsta
de-o sparg o să-ți salvez imaginea cerească

mă încearcă însă o grea nedumerire
când m-ai suflat atunci demult peste țărână
nu să mă răcorești ci ca să-mi dai fiire

din cel ce sunt știi ce o să mai rămână
ce s-o alege oare de sfânta zămislire
suflarea-ți eternă cum poate fi bătrână

existența mea

tril în flautul vieții

30.

travaliu

azi dimineață
m-am sculat foarte foarte devreme
ca să mă nasc
să nu se mai chinuie mama cu mine
chiar și acolo unde oasele-i zac
ca o răstignire sub cruce
și fac asta în fiecare an
de multă vreme dar tot nu reușesc
biata de ea să o scap
de durerea asta cumplită
ce parcă îmi dezghiocă încheieturile

31.

autoepigonică

e lege universală
ca toate corpurile
să se atragă reciproc
direct proporțional
cu mărimea masei fiecăruia
și chiar de einstei nu prea e de acord
a văzut el o curbura a tempo-spațialității
care ne-ar putea face liberi
liberi prin infinit ce grozăvie
deși îmi place să visez eu continuu

să rămân cu picioarele pe pământ
măcar pentru o vreme
dar de cum totul este relativ

voi cei câțiva ce mă citiți
abia așteptându-mă la colț
care mai de care cu reproșuri
majore dezacorduri
ori întemeiată superioritate
mi-aș fi dorit și-un pic de invidie
dar ce pot face ăsta mi-e norocul
citit doar pe timp de zi
deci de unde stele
ați băgat de seamă sper
că fără să vreți
vă învățați în jurul meu
cu viteza lumini-mi probabil
de ce de ce
există numai un singur răspuns
pentru că mintea asta a mea
proastă după cei mai mulți
puțin exaltată pentru îngăduitori
ori atinsă de un dram de nebunie
produce gravitație da da
spirituală

și cum e spirit
off de l-aș atrage și pe zeu
i-aș spune...

ce i-aş spune

32.

pe ulița mea...

alții sunt picii prin care viața se joacă pe ulița mea
dar larma bucuria și jocul rămas-au aceleași
iarna în alte sănii tot se mai dă pe-același derdeluș
unde arsura ochilor mei încă îți rumenește obrazul
gârla alunecă pe sloiuri printre malurile noastre
iară picioarele plutașului înțepenite în ciorapi de lână
mai clocotesc și-acum în gheața din bocanci
același cântec mai zboară prin plute în zăvoi și
chiar de-l mai aude copilul și-a pierdut căciula fermecată
în care ouăle de cioară se prefăceau în vise
aceleași stele pictează arabescuri pe bolta nopții
dar nu mai sunt ochii ce sfios dezlegau tâlcul luminii
zarzări și sălcii pletoase mi-au înlocuit duzii pe la porți
dar neostoita foame încă mă mai cațără în ei
sub smoala asfaltului plâng urmele pașilor uitați
căci pulberea verii cumplit mă mai arde în tălpi
gazon verde crește peste troscotul uscat al copilăriei
la cimitir plecată-i casa cu prispă și busuioc la grindă
numai mama se mai roagă încă sub icoana din perete
cenușă este nukul ce zgâria semeț cu vârful luna
dar sub el obosit tata încă își mai sucește țigara din foi

se schimbă vremurile strada a ajuns și pe ulița mea
la poarta din piatră cu număr locuiește un domn

străină e curtea și a-îmbătrânit oglinda în care cerul
cu greu de mai distinge printre-amintiri copilul

33.

cântec de lebădă

voi cei care astăzi încă sunteți stele
olle olla mă aude oare cineva
plutesc pe albul din penumbre
însă dorul de voi îmi reaprinde arșița
ce curând foarte curând lacul va seca
pâcla uitării îi noroiește izvorul
de unde lacrimi să-l mai umplu

mi-e aripă un fel de cârjă
prin care săgetat în inimă e zborul
cobor pe-o scară fără trepte-n mine
mă tem de străinul din beznă
am nevoie doar de un strop de lumină
să mă sprijin cumva măcar pe cuvinte
olle olla n-ar vrea să mă oprească cineva

vacarm e veacul acesta de singurătate
nimeni n-aude și nimeni nu crede
mi-adun dintre resturi secunde nețrăite
pe când în lotus dormitai neștiută
îmi fac din ele sfoară și mă visez zmeu
spre tărâmul cu lebăda neagră
olle olla oare mă mai vede cineva

haide cu mine în zarea unde râde sfinxul
și flori de mac neantul mugurește pe poteci
să-mi fi olle să-ți fu olla îmi spui
să ascultăm în clopot tăcerea cum ne va cruci
odettă eu și siegfried tu în pene îngerești
nuntind în pulsul unei alte vieți
blestemul ce în veci de veci iubire ne va fi

34.

lăutar

cuvântul nu e doar o abstracție
căreia fiecare îi conferim un sens
pe care ni-l impunem persuasiv
ori uneori de-a dreptul războinic
este substanța pură unică
din care zeul modelează lumea
prin gândul fiecăruia
rostit și făptuit chiar și când dormim
florile de gheață de pe geam
misterioasă cunună a dimineților de iarnă
sunt cuvintele noastre șoptite în vis
din dorul de a ne fi frumos

înainte de a ajunge sămânță paternă în uter
am fost șoptă divină auzită doar de mama
facerea mea e un poem

judecă ceilalți cât de reușit
dar în el rezonează toată muzica universului
biet lăutar când scriu
prin tăcerea sacră a condeiului
mă cânt în urechea fiecăruia
sperând că eu cuvântul adevărat
auzindu-mă aş putea vindeca surzenia lumii

35. muntele

geologia ne-nvață că e-încrețire a terrei
o femeie și ea cu știute zile mai puțin bune
apocaliptice ciocniri tectonice
ori depuneri de magmă vulcanică stinsă
fals fals nimic mai fals
așa de material și inert cum îl credem
fără să-i cunoaștem profunzimile
vreun spirit ce ne bântuie visele
prin maiestuasa-i splendoare
muntele da muntele e metafora vieții
fir de nisip la poalele lui mă-ncumet să-l judec
nu știu mă-încearcă așa o nostalgie
iertăți-mă muntele aş putea fi eu

orcât ar părea de banală și absurdă
existența mea-i urcuș înscris în palmă
nu exclud că poate și a altora
după ce am încercat să fiu cel mai celmai

dintre ceimai descopăr că în fapt
sunt un fel de desagă în care am îndesat
câte ceva dintre convențiile astea ale lumii
doinindu-mi de inimă albastră
după-un pahar cu vreo frumoasă-abandonată
fluierând vesel pe neștiute cărări
ori deseori alunecând mă cațăr spre vârf
uneori înfigându-mi în el chiar și unghiile
cu fiecare pas ce-l fac mă simt mai curat
și-adulmec câte-un pic din cumiștenia pământului
mai tot timpul temându-mă de cădere

acolo sus sus pe culme să mă văd eu
la capăt de drum mai aproape de soare
m-oi prăvăli peste el ca ostenitul peste trudă
știe că povara mea este un fel de zidire
de lumină ce îl mai înalță un pic
din noua-i strălucire datorată mie
pe cerul neștiinței va mai răsări o stea

36. păcăleală

cred că am înțeles vechea poveste cu trece vremea
trece
dar îndrăgostit peste măsură de viața asta pământească
tot caut subterfugii încerc stratageme să mai întârzii

o aud tiptil tiptil tiptil cum vine și nu mai am timp

e la ovulație înfierbântată nervoasă și nerăbdătoare
îmi fixează ochii sticlos spre un perete al camerei
expulzez zgomotos tot oxigenul din plămâni
printr-o embolie opresc sângele să mai circule
și îmi reduc temperatura corpului către zero
opresc și bătaia inimii parcă-s o toacă ce-o cheamă
mintea mi-o agăț undeva într-un colț de tavan și tac
îmi construiesc un cavou din toate cuvintele rostite
aha să nu uit mai rog ursitoarea să facă pe bocitoarea
și drept lumânare pun înțelul să-și aprindă o țigară
păcat că n-am o sticlă de țărnie să-mi pun și-un clopotar
îmi trag peste față drapelul cu visele mele ciuruit
versată își dă seama imediat că o așteaptă și
la fel ca o curtezană ce vrea să-și ispitească clientul
își desface alene lasciv baierile de la pelerina neagră
de spaimă când o zăresc așa goală goală ejaculez
mă pipăie poftecios constată cât sunt de țapăn
mascul adevărat la apogeul vârstei a treia
senilă ori de atâta rutină uită că nici măcar nu m-a
sărutat
se întinde își scârțâie oasele satisfăcută ca după orgasm
își adună mantia mototolită de pe jos și așa mioapă
uite abia acum bag de seamă că nici nu poartă chiloți
prin ochelarii de dincolo unde ne ademenește abisul
mă taie cu coasa din cartea vieții apoi pleacă fericită

eu spre a nu mai retrăi oribila scenă rămân încremenit
telefonul e deja mort mort n-am cum suna la
dar asta e... deja sunt incognito un ins fără identitate
nu mă stresez mai departe treaba lui raed arafat*

37.

mușcătura de măr

azi-noapte îngerul negru mi-a făcut o vizită de curtoazie
m-a întrebat cum mă mai simt ce-mi doresc ce mai fac
i-am spus că-s pregătit modelul meu filozofic e schițat
l-or definitiva alții mai trebuie să-i fac să-l înțeleagă
nu știu din ce motive a vrut să îi spun mai multe
cum îngerii au istețimea altfel am folosit o alegorie

“ vezi tu cu toată lecția de relativism predată de einstein
ne este greu să acceptăm că spațiul și timpul nu există
pentru aceasta dăm vina pe mintea noastră prea înceată
dar gândul are viteză superluminică – instantanee
problema e incapacitatea de a cuprinde necuprinsul mă
deplasez cu gândul de „aici” până “acolo” unde știu
dincolo de ce știu e sfârșitul și de aia ne numim muritori
ne naștem cu o zestre de “știut” cât mușcătura de măr
dar “știutul” e un mister pe care îl descoperim treptat
ca terrani ne hrănim cu ciosvârta din pomul cunoașterii
și pe măsură ce degustăm din ea ne autoformăm ca om
viața ne este transformare a misterului în înțelepciune
fiecare ciclu pământean al trăirii e autocunoaștere
când o atingem am epuizat hrana și de „foame” murim
în fapt nu pierim ne deplasăm dincolo de “știutul” dat
autocunoașterea e „dantura” pentru o altă mușcătură

prin murire rupem altă bucățică din fructul cunoașterii
hrană viețuirii în spațiotemporalitatea următoare
reîntruparea e formă mai cuprinzătoare a necuprinsului

imaginația permite proiecția ontică a devenirii într-o măr
să ne închipuim spațiul ca pe o deplasare în necuprins
între punctul O (zero) al nașterii și punctul M al morții
durata acestei deplasări între cele două repere e timpul
trecerea din origine (început) către final e efemeritatea
vitezei luminate și sub îi e specifică spațiotemporalitatea
pentru că dincolo de ea se află instantaneitatea
acel „acolo” unde spațiul și timpul se contopesc -
deplasarea absorbită-n necuprinsul dizolvat în deplasare
unde nemaifiind trecerea ne aflăm în eternitate
cenzura transcendentă ce-a înnebunit filosofii
este această limită antropologizatoare
în metafora biblică fiecare om suntem „mușcătura”
ciosvârta ce luând act de sine tinde să devină măr
forma nu ni-i configurație dată ci o morfodinamică
o alcătuire în formă a Totului în infinită devenire de sine
vezi ce explicit simplu de înțeles e antropoteismul meu”

m-a privit lung năuc s-a închinat și a plecat tare grăbit
nostalgică toamna rupe petale din ultimul trandafir
o mai veni n-o mai veni o mai veni n-o mai veni o mai

38.
oi fi vampir...

când toți se retrag perechi perechi
rămân și eu cu perechea mea – singurătatea
torn vin în ulcică și o îmbii să bea
iubitoare dar și năzuroasă face fițe
îi spun că-i torn din sângele divin
de viță ce curge prin bolta curții mele
ea însă cu ochii la ulcică îmi dă peste mână
ca și cum n-ar vrea să mă lase să beau
femeie cultă l-a citit pe omar khayyam
geloasă foc știe că ulcica e un trup de fată
mă gândesc poate încă nedezvirginată
de-o beau o fi viol sau eu oi fi vampire

39. un pic de smalt...

ulcică învechită ciobită și crăpată
în care doamne-ai adunat de toate
cele mai sfinte – dulcile-mi păcate
abia plutesc pe marea asta înspumată

privesc cum zi de zi mi se înmoaie lutul
și mâl se va preface forma-mi dată
se tot ruinează capodopera ta tată
fiindcă-ai lăsat acum s-o modeleze timpul

m-oi ridica curând din apă roi de bule
și se va rupe-o za din infinitu-ți lanț
strivită sub apăsarea-atâtor hule

prin mine pe tine trebuia să te înalț
de-aceea disperat te-întreb olarule
de ți-a rămas cumva măcar vreun-pic de smalț

40.

mă iartă

de-o vreme cântă-n nuc o cucuvea
mi se încurcă mintea când socot
și adorm în recviem de clopot
visând c-o să ajung curând la ea

mă cheamă noaptea noastră de păcat
sfios cu ochiul parcă-mi face-o stea
adio îmi șoptește-o rămurea
mai scriu la masa mea dar sunt plecat

ce grea-i povara acestei toamne
cu fiecare zi îmi pierd puterea
abia de mai dezleg a tale semne

eu cel pe care l-a trădat iubirea
biet pământean mă iartă doamne
că n-oi putea să... viu la moartea mea

41.

vino și tu...

ca un părinte grijuliu
atâția ani ai adunat în ea
și mai frumoși și mai urâți
c-au început să dea pe-afară
doamne o să crape oala

azinoapte-n vis văzui o fetișcană
ochi verzi și plete spic de grâu
sânii zglobii și mers sprintar
îmi amintea de cineva
frumoasă cum fu viața mea
ori poate că era chiar ea
care mai de care se buluciră toți
mireasă fiecare și-o dorea
ptiuuu abia abia i-am potolit
și-acum când povestesc am nădușit
mă speriasem rău ce să mai zic
credeam că o să crape oala

atâta suc de viață lungă ai rodit
din bob mi se revarsă mustul în pahar
cu cine altul doamne când sunt singur
beau cot la cot cu anii mei
de i-ai vedea cum cântă și dansează
vino și tu ca să ciocnești cu noi
și... te rog ai grijă să nu crape oala

42.

poet

în timp ce zeul sieși se prosterna
neputincios frumosul privea
cum beat criță infinitul
în văzul public își siluia eternitatea
cam ăsta-i adevărul și dreptatea
nu se inventase chestia cu abuzul
lumina era cam ambisexă
de-aia muritorii se confecționau din lut
și o boare misterioasă îi anima
chiar de lumea crede că sunt din ...ut
necuvintele mă dureau
urlând tăcerile mă rosteau
clocotea neantu-n mine
de atâta dor de viață
că mi-am făcut sufletul liră
ei nu nu chiar din aia sterlină
și-am început să liric
cu metafore din alea fine
că te uimești de unde-ți vine
absolut deloc prozodic
cam cum se deda tata pe la vecine
nu aveam nici strop de minte
procedam eminamente nemetodic
de parcă făceam pe mine
și mă ștergeau la fund cuvinte

eroism

off în sfârșit de când aștept și tot aștept clipa asta
de rusalii sfântul duh s-a pogorât și asupra mea
mi-a vorbit în șoaptă cam peltic despre cine sunt

să nu ucid fiara trimisă pe pământ prin mine
că doar sunt fiul tău lucifer deopotrivă șarpe și cain
spre a face ravagii printre muritorii de rând -
cei ieșiți din rând oricum sunt puși la adăpost
proștii n-au a se teme decât de ei -
pentru că sinuciderea mi-era interzisă
am ales să o dresez (fiara) cu biciul înțelepciunii
noaptea îi citesc la căpătâi aberațiile lumii bune
pitagora socrate cantemir eliade cioran noica
ca să amintesc doar pe câțiva dintre ai noștri
iar ziua îi dăruiesc câte o ciosvârtă din mine
habar nu are că sângele e ciorbă otrăvită cu păcate
lacomă mușcă și mușcă devenind mai înțeleaptă

o las să se autodevoreze... și apoi voi fi liber

44.

evrika

în sfârșit ceea ce așteptam s-a adeverit
au fost descoperite somatoidele
"diferențialele divine" nu mai sunt concept filozofic
de acum au devenit realitate concretă

am ieșit din abstracție deci am avut dreptate
antropoteismul meu se confirmă
eternoinfinitatea ne curge prin sânge
ca o sevă sacră ce ne polimorfizează autoperceptiv
deși fiecare dintre muritorii ăștia rămânem unici
reproducere a tiparului ancestral – sămânța paternă

încerc să povestesc foarte sintetic cum stau lucrurile
imaginați-vă nesfârșirea veșnică care e timpul
și pentru că nu-l putem percepe nu există pentru noi
cam așa poate fi înțeleasă afirmația lui einstein
în infinitoeternitate Totul este mișcare
și acestei mișcări noi îi spunem viu (viață)
în opoziție cu nemișcarea căreia îi zicem moarte
totalitatea stărilor de a fi ale mișcării e informația
doar viteza este cea care o secvențializează
și face posibilă receptarea ei de către limitați ca noi
fizica numește pachetul de informație cuantă
particula elementară nu are durată reală nici identitate
e un concept absolut abstract un concept științific
cuanta reprezintă prima formă identitară
atunci când are viteză infinit constantă e arhetipul alfa
acest alfa când se mișcă cu viteză variabilă e devenire
devenirea pare o scurgere dinspre ceva spre ceva
dar ea nu e decât o continuă întoarcere în sine
curgerea informației animată de un scop e energia
la viteză infinită există numai informație
la viteze finite informația se răcește energizându-se
sub viteza luminoasă cuanta se materializează
informația pură se numește spirit

informația energizată se cheamă suflet
infoenergia materializată - corporalitatea (trupul)
spiritual sufletul și trupul formează existentul imaginar
trei stări rezonatorii ale aceleiași deveniri
o undă luminoasă căreia îi percepem doar prezentul
prin raportare reflectorie la celelalte unde
ce exprimă relativitatea stării noastre vibratorii
suntem simultan pretutindeni în trecut și viitor
în starea prezentă suntem ca într-o paranteză -
gama existențială personală care ne conferă identitate
autopercepția unei secvențe a eternoinfinitei deveniri
căreia noi îi spunem viață – sublimă intuire a ființei
ființă despre care scriu marile spirite dar nu știu ce e
cer iertare lui heidegger dar nu m-a convins
prea a amestecat-o cu timpul și a ascuns-o sub ființare
omul recunoștea că nici nu găsim întrebările potrivite
de unde deci răspunsuri despre sensul și rostul ființei
Dasein sunt eu omul care ființez în prezentul meu
fără a putea percepe Ființa – eu cel din trecut și viitor
nu doar datorită reducerii lui “a fi” la existența terană

antropoteismul permite ieșirea din această neputință
nici o clipă nu suntem același în universal perceptibil
doar ne distingem drept copilărie tinerețe bătrânețe
moartea nu există e trecere într-o altă stare de vibrație
nașterea ca o treptată conștientizare a unui alt prezent
somatoidele ne reconfigurează ca o altă secvență
rămânem însă aceeași entitate spirituală - ființa eonică
doar intrăm în altă gamă existențială – noua identitate
ieșind din ea despre cea anterioară nu mai știm nimic

ce ne mai reamintim din perioada stării de fetus
ceea ce noi numim timp e prezentul actual
starea colapsării undei în particulă
ființa eonică manifestându-se drept corporalitate
prezentul ne călătorește prin trecutul și viitorul propriu
numai el poate da sens perceptiv călătoriei noastre
când ne naștem venim din trecut (fostul prezent) –
colapsare a ființei în materialitate (înrupare)
când murim plecăm în viitor (prezentul următor)
colapsare a trușcului în ființa eonică

de aceea suntem nemuritori nu pierim doar colapsăm
Ființa ca fenomenologie se onticizează prin Om
omul se fenomenalizează în ființă aducându-i gnosticul
el este soarele care o ajută să se vadă în luminiscentă
fără starea de om ființa e oarbă nu știe că ființează
în devenire ea e invizibilă fără umbrirea umană
la fel cum unda luminoasă nu există fără corpuscul
ființa e fotonul simultan undă și particulă
în starea de undă timpul nu există omul îl semnifică
moartea e trecere dintr-o stare către alta a ființei
dumnezeu lumea și oamenii suntem una adică Totul
mișcare mișcare mișcare – asta e definiția vieții
iar viața este însuși timpul ce curge din sine în sine
această autoconștientă a temporalității e gnosticitatea
în univers neștiutorul om fără dumnezeu nu există
atotștiutorul dumnezeu fără om habar nu are că există
și de ce să nu îndrăznim chiar ceva mai mult
mintea umană influențează comportamentul subcuantic
de ce corpusculul (omul) n-ar configure ființa eonică

uite că ajung la marxism – omul l-a creat pe dumnezeu
acum după ce întemeietorului i s-au dăruit statuile

45.

incertitudine

dă-mi doamne ce n-ai mai dat nimănui
nu nu bogăție fiindcă asta nu are măsură
și se supără amicul protagoras pe mine
de-mi dai mai vreau și iar mai vreau și iar
putere de-mi dai mereu va fi unul mai ca mine
nu-mi da frumusețe că oricum e atât de trecătoare
chestia cu înțelepciunea e și ea prea relativă
la ce s-o raportezi când nimenea nu știe ce e adevărul

dă-mi doamne ce n-ai dat nimănui
împacă-mă cu mine și redă-mă sinelui meu
să scap de griji și de atâtea insomnii
bietul în clipa aia sublimă de pe urmă să nu fie singur
cu mine-i simplu m-or ospăta atâtea carnivori
vreau la plecare să-l văd de are o lacrimă în ochi
dar mai ales iertat să fiu dacă își ia la revedere

46.

a fost o vreme... (1)

când abia cu greu puteam să beau o bere
dar zău aveam nu știu de unde-așa putere
că m-aș fi luat la trântă nu doar cu zmeii din povești
s-a dus copilăria m-aș fi... cu dealurile și cu munții
sigur pe mine mereu cătam răcă la oameni și la zei
despre poeți nu auzisem încă probabil prea firavi
că până și în ziua de-azi doar vorba a rămas de ei
chiar și cu gingisham mă luam cu patru cinci codane
și fără să mă laud pe toate toate le satisfăceam
nu mă-înjurăți am mai lăsat și pentru viața următoare

foarte târziu am învățat câte ceva și despre-attila
un ins barbar din răsărit adus de vânt și cai
biciul lui dumnezeu ce nu știa cine-i seneca și ce e mila
când am văzut în film cum a murit am zis adio la femei
și ca să aflu totuși adevărul m-am apucat de vin
de dragul rimei și-acum mai beau pelin din plin
nu fac fasoane nu-mi pasă cine este patronul la bordel
mă c.. pe orice ideal mai am doar o speranță datorie
cu marele meu har nu plec pân' nu-îndulcesc femeia
otrava istoriei oricum tot și-a făcut efectul
ce nu vedeți cum se agită-n jur maghiaro-ungurimea
iubiți-i sărmani nefericiți cu noi același sânge fără limbă
și-o știu dar dumnezeu le-a interzis s-o mai rostească
de aia se vor măcar autonomie în țara lor cea
românească

soldat fiind să nu mă dau în stambă am luat-o razna
și cum umblam beat criță prin biblioteci și cimitire

nu știu de pe unde am temeri că de la una sophia
cred că am luat și sculament și-un pic de-înțelepciune
mi-a zis o ghicitoare din ferentari ca să mă vindec
că vorba aia din străbuni mai bine prost da' sănătos
așa cum le-am primit tot împreună să le dau
și de atunci tot dau din colț în colț dau și cu gura
sunt cocoșat mă doare un picior am patru dinți și
guturai
fac din sprânceană mă agit mai rău decât mă bâlbâi
doar doar poate mi-o mai face cu ochiul vreo muiere
cândva atâtea fetișcane înamorate-mi dau ocol
și-acum mă ocolește chiar și moartea păcat păcat
nu mă laud dar a fost o vreme când vă jur nu beam
nimic
însă aveam a dracu rimă aveam o p... mare mare de pitic

47. **revanșism**

sinucigașii –
niște abeli
care îl asasinează pe cain

mântuirea –
să-l ajutăm pe cain să moară
în fiecare

eu –
omul cu două inimi

de când ne-am îmbrățișat

48.

trupule...

care atâta te-ai desfătat
bezmetic prin bordelurile vieții
târându-mă după tine să înghit în sec
nu te teme și nu plânge
moartea ne e doar un divorț
când murim nu pierim
nu nu ne pierdem
și nu ne risipim
doar ne autopropulsăm
vorba vine pentru că
niciodată împreună
întotdeauna singur eu
care mă duc la tatăl
să-i povestesc despre noi
tu rămâi aici cu mama
să plătești consumația
și să aștepți învierea

49.

m-ai păcălit...

povestea-i falsă nu parisi a dăruit mărul
afrodita nu-ți ajungea nici pân' la gleznă
iar eu de față crezut-am că e pentru mine
să-mi lumineze cu el interiorul
unde proscris zăceam închis
să știți că sunt că-am evadat din neștiut
habar n-aveam că port o răstignire
dovadă vie azi rugina cuielor în palme
atâta doar să mușc din el am apucat
căci restul mi-a crescut aici în gât
să gâlgâi vorba până voi rămâne mut
m-ai păcălit frumoaso ce rău m-ai păcălit

sedusu-m-ai și ca o tîrfă acum te pregătești să pleci
nu poți o clipă singură să stai te duci cu altul
nu sunt gelos însă cu mine cum rămâne
mi-e tot mai clar că rătăcesc în altă soartă
că-așa a vrut vreo ursitoare beată
mi-ai dăruit cu țârâita câte puțin din multe
m-ai alăptat cu amarul-dulce al iubirii
am degustat din pască și am băut și vinul
dar lacom aș fi vrut mai mult din toate
pe cine să dau vina când eu îmi sunt măsura

am obosit pe drumul ăsta ce duce spre vecie
degeaba-l caut nu o să aflu ce este adevărul
când eu sunt cel mai autentic fals
s-a subțiat speranța mi-e doar un fir de ață

atâta-s de sărac n-am bani să-ți mai plătesc chiria
te rog pe tine eros să ai milă scufundă barca
pensionează doamne odată barcagiul
și lasă-mi ortul să nu rămân dator
să am măcar cu ce-mi plăti bordelul

50.

urechile...

nu sunt așa cum credeți voi niște pâlnii
prin care analizatorul auditiv
decodifică sub forma sunetelor înjurul
urechile mele sunt niște megafoane
prin care tăcerea sufletului
mă compune octavă în armonia lumii

51.

nihil

mă gândeam așa și eu ca păcătosul
că tare important mai trebuie să fiu
de ostenit-a zeul din lutul lui să mă sculpteze
cum chiar de-aș vrea a obiect de artă nu arăt
că uite timpul cum zi de zi valoarea-mi umilește
probabil am ceva de împlinit pe lumea asta
de m-a creat și răbdător îmi iartă toate cele

și cum mă frământam să-mi aflu rostul

mi-am zis să-ntreb pe unul mai deștept ca mine
așa ajuns-am la locul unde maestrul odihnește
i-am ciocănit sfios gorunul n-o să credeți
s-a despicat deodat' misterul și în fața-mi
din templul său de pietre mi-apare filozoful
purta pe cap corola de lumini intactă
iară din ochi-i acum negri curgea noaptea
să nu-l șochez l-am luat așa ușor pe ocolite
despre enstatic și ecstatic ori diferențialele divine
până mi s-a încins dogmaticul eon
de-a trebuit matricea stilistică să îmi deschiei

da'-ntr-un final ajuns-am acolo unde mă durea
i-am explicat că sunt și eu un anonim
și-am întrebat cum aș putea să ajung mare
abia închis-am gura că în luciferica-i tăcere
deodată-aud cum dureros îmi clopotește mintea
doar te visezi în lumea asta pământeană nu exiști

52.

devotement

ca un biet nevinovat
ce spre a mai uita osânda
își văruiește zilnic temnița...

ești cea mai mare grijă a mea
valet credincios
abia se luminează că și încep să te slugăresc
trezirea tualeta de dimineață
primenitul și cafeluța
pregătirea hainelor curate și groase
că a început să fie frig
servirea micului dejun
îți satisfac apoi toate poftele
te îmbăiez frecționez tămăduiesc
și îți suport mulțimea de capricii
veghez cât îți faci siesta
te feresc de rele
îmi asum toate eșecurile și erorile tale
îți caut metafore și rime
și tot așa o țin până se înserează
când de oboseală în loc să adorm
picotesc până termini tu de citit
și mâine o iau de la capăt

mormântule umblător

53.

înger și demon

mă jur că nu știu care-s eu

fudul nevoie mare
negrul îmbrăcat în alb
mă plimbam prin poiana purității
întâlnindu-mă alb îmbrăct în negru
întreab de ce port frac
dar aceasta-i salopeta
primi răspunsul
nu vezi că fac curat după tine

54.

leac

de felul meu sunt un mare mincinos
în fiecare dimineață mă mint că mi-e bine
pe la prânz că mă bucur de toate cele
iar spre seară că am mai multe
și sunt mai înțelept decât ieri
să mă mai aducă cu picioarele pe pământ
singurătatea mi-a propus o plimbare
pe undeva prin lumea ideilor
văzând că ezit mi-a promis
că acolo voi întâlni estetica
cum sunt și un incurabil îndrăgostit
am acceptat și de atunci sunt altul
frumosul în lumea aceea e adevărul

55.

miruire

omul e o catedrală imperfectă
în termeni mistici păcătoasă
în care odihnește perfecțiunea
adică dumnezeu - sublimul
om sunt și eu de felu-mi optimist
și zic rezistă cam un secol
da' când se surpă de ce se surpă
când găzduiește-n ea eternitatea
și... mă rog ce face el sublimul
rămâne-așa descoperit în ploaie
nu se poate cred că măcar cerșește
pe la vre-un cap de pod
pe la vreo sfântă ușă de biserică
ori pe la vre-un popă răș răspopit
nu ban colivă sau mătanie ci întrupare
adică... mântuire (adăpost) prin păcat
și astfel perfectul se imperfectuează
se preface măcar într-o bisericuță
dar asta forțând un pic înseamnă că
sublimul chiar se cam prostituiază
hmm... ceva cum zic răugrăitorii
în genul christos și lazăr
ptiuuuuu și-atunci mirungerea...
da' de ce pe frunte

56.

s-o lămurim...

și de greșesc tot tu ești de vină
pot să încalc toate cele zece porunci
în picioare ori cu fierul încins la jar sacru
de e vreo aniversare
și am nevoie de pantaloni la dungă
zici că sunt după chipul și asemănarea-ți
deci logic tot ce-o să fac e prin voia ta
ca să nu zic că în fapt nu eu le fac
ci poate chiar tu în travesti
doar asta oare să fie existența mea
cum însă ești perfecțiunea
n-am cum să intru în păcat
și-atuncea mântuirea...
stă ca o proastă-acasă și ne-așteaptă
visâând sărmana un orgasm

57.

antropoteism

așa urât arăți azi zeule
zău că îmi vine
să nu mă mai privesc în oglindă

58.

autocritică

noi bărbații
când ne mai amintim
să facem câte un compliment
îi spunem invariabil
că e frumoasă că e tânără
că e precum o floare că e
uităm însă uităm cu nesimțire
că uneori o mai cheamă și sofia

59.
nu plâng...

dar de atâta dor
în fiecare zi
mă fac picătură
ce mă rostogolesc în adâncuri
treaptă cu treaptă
înălțându-mă spre mine izvor
ca o mântuire

60.
facere

viața omului - frunza pomului
din grădina raiului

ce-ascunde în infinit

taina fructului oprit

cade frunza cade omul
cruce se preface pomul

mugurele înverzește
și omul se omuiește

prin adam cel fără teamă
femeia devine poamă

poamă-mamă mamă-poamă

61.
o părere...

cred că poezia e un fel de malformație
apărută când unii cu inima deformată
ca o liră
de dor
au început să lirească

când și alții dar cu inima normală
încearcă
nu fac decât să poiezească
prin capcane de vorbe
țărkuindu-și fals singurătatea

62.

deci exist...

meditez
prăbușit în cămara sufletului meu
la ce e omul
mângâindu-mă pe creștet
miloasă revelația-mi șoptește
că e himera feminină
ce se visează născătoare de zeu

sublimul masculin
se crede
el născutul

63.

antihegel

toată viața m-au chinuit insomniile
vai de sărmana nevastă-mea
nu închideam ochii că și începeam să dau teze
niciodată nu am aflat dacă am luat notă de trecere
acum am ajuns un biet infirm
mi-e rușine să mai ies printre semeni
proteză dentară
proteză oculară
proteză auditivă
pro teză meditativ - contemplativă

bine măcar că în sfârșit pot să dorm liniștit
sunt văduv și am scăpat și de proteza peniculară
absolut illogic orice ai face finalul e același
teză antiteză și... ați ghicit proteză

64.

o lumină rece...

rece și incoloră vine dinspre tine
aș fi vrut-o tăioasă ca un laser
să-mi vindece inima asta bolnavă de dor
aș fi vrut-o ca un viscol
să mă despoaie de mine
să mă ducă să mă ducă
să mă prefacă în om de zăpadă
ori măcar în fulg plutind către acolo sus dar
e mai mult o ploaie târzie de toamnă
îmi burnițează irisul în asemenea hal
că mi s-au inundat bocancii
viitura mi-a rostogolit viața la vale
undeva către apa sîmbetei
mi-a decolorat timpul
ba mi-a spălăcit până și sufletul
mai grav mi s-au diluat amintirile
mi-au putrezit speranțele
să scap încerc încerc cu disperare să-închid ochii
pupilele două aisberguri ce vor mașină nuntă casă
nu mă lasă... nu mă lasă

65.

nu eu...

nu eu sunt păcătosul o știi cel mai bine
biblia mă face vinovatul de serviciu
păcatul s-a născut când ai ieșit din Tine
însăși existența-Ți este supremul viciu

cine e rebelul ce a ucis neantul
atuncea când din flori bastard născu lumina
cea care a făcut să Ți se vadă chipul
zidirii spre a-i fi de toată pomina

de-n fiecare zi mă lași să mor câte un pic
este modul Tău de a pătimi prin mine
făcându-mă să cred că sunt doar un nimic

dar știi că vin dincolo de rău și bine
și în clipa aceea când mă simt netrebnic
nu eu Tu suferi și plângi strivit de vine

66.

urare

nepoțelului meu marius alexandru

leule cât o para
aproape pe ducă-i vara
fă-ți cușcă inima mea
devorează-mi dragostea
năzdrăvanule ce ești
mănâncă-mi din suflet jarul

și ca-n cartea de povești
înălță-te cât stejarul
curând se plinește anul
nu mușca înghite mărul
iubirea cu biberonul
să-învingi într-o zi dolarul

câmp plin cu maci
pe albul inocenței

67.

fluturii ăştia...

escadrile nevăzute ca nişte avioane inamice
pe care veghetor cândva aşteptam să le dobor
în loc să-mi polenizeze sufletul
unde-n uitare dospeşte nectarul atotfrumosului
şi să-mi ducă pe aripi vorbele
spre-a o mai îmblânzi pe zeiţa iubirii
roiuri roiuri mă bântuie zi şi noapte
necruţător în picaj cabraj la joasă înălţime
de pretutindeni fără pauză cu viteza gândului
aruncând asupra-mi arsenalul infernului
că existenţa mea aerodrom în flăcări e o ruină
pe care-înprăştiate fumegă resturi de stele albastre

68.

androgenism

eram un alb trandafir în noapte
bastardul din grădina cu flori
aveam inima înspinată spre roşu
când ne-am cunoscut

sub pomul cenușiu al vieții
mama frumoasă ca o lună tremura
căci tu prințesă a luminii
pată de iubire din soare
inocență te scurgeai în brațele mele
o rază ce ne prefăcea în rug
destin perfidul șarpe biblic
jubila în sfârșit se răzbuna
albul nopții peste o pată de iubire
imposibilul tocmai se autofecunda
ca un incest

69.

ovoid

nu perfecțiunea-și imagina brâncuși
nici geneza nu o simboliza
ci metafora jocului el o reda

copii ne jucam inocent
de-a mama și tata
crescând ne-am luat cu una cu alta
și nici nu ne-am dat seama
că jocul acela nu s-a întrerupt
fiindcă el ne este însăși viața
ceva pe care nimeni nimeni
niciun savant n-o poate explica

o combinație mistică

între elemente primordiale
două tolbe unite între ele
pline doldora cu săgeți
de care ca o desagă e legat un bărbat
mereu grăbit să plece la vânătoare
nimfa e vânatul preferat
îi provoacă un fel de nebunie
prin care îl atrage în sanctuarul ei
unde ea se metamorfozează ou
unul mic mic dar foarte elastic
că săgeata de-l nimereste
se lipește ori se înfige-n el
dar în loc să se spargă crește
nimeni însă nu știe
că tainica armă e însuși eros
care în toată vremea asta
sculptor nevăzut
cioplește tot așa în joacă
după chipul și asemenea lui
un ovoid din două emisfere
el și ea unite întru iubire
jocul de care tocmai vorbeam

70.

pastorală

în așteptarea acelei clipe a întâlnirii
atâta beznă mi se-adunase-n suflet
că habar nu mai aveam pe unde sunt

ca pe un orb destinul mă ducea de mână
spre nicăieri ori niciunde la el acasă
unde lumina încă nu e inventată
am încercat să aprind luna dar ghinion
tocmai atunci bântuia o eclipsă totală
de variante idealuri speranță și de noroc
soarele colapsa printre exotice locații
aerul spre hades era din ce în ce mai rarefiat
până și rezerva de vise mi se epuizase
iar cea de viață era și ea aproape pe sfârșite
in vino veritas și eu nu aveam măcar o sticlă
să-mi împărtășesc inima cu iubirea divină
wierlles-ul nu funcționa cum să-mi anunț sfârșitul
spre a mi se deschide porțile cele mari ale cerului

când nu mai era izbăvire din senin ai apărut tu
înveșmântată în toate culorile fericirii
ca o cometă strălucitoare sau... ca o înviere
iluzie mlădioasă ori unduitoare apă
ce mă ispiteai cu misterul adâncurilor tale
cu setea disperatului te-aș fi sorbit cuantă după cuantă
dar tu morgană treceai mai departe fără să mă vezi
cum inconștient baston alb te urmam spre stâna mea
mânându-ți nerăbdător ca pe o turmă hormonii

71.

surzenie mută

iar îmi reproșezi...
reacție naturală a ta de timidă
ți-e frică după ce te-a luat valul
cearșaful acela mototolit în albastru
peste care probabil găinățează pescărușii
(brrrr doamne ferește să nu vină iar rușii)
chiar formele noastre în nisipul mării stau mărturie
nu mai zic de briza care știi tu cum duce vorba
eviți să te privești în ochii mei
nici nu mai știi ce pricini să îmi cauți
ba nu... ba că... ba de ce...

acum... zeiță a ăstei vieți mă acuzi
nu chiar direct ci prin intermediari
că timpul ne-ar fi profanat idila
cum violează postdemocrației ăștia proprietatea
și de-aia te împiedici în ridurile mele
ca diana cu inima săgetândă
răstignind în coarnele cerbului
mai bine mi-ai aprecia hărnicia
cu care încă îmi sap pământul
din care ți-ai rodit sămânța

72.

ani/vers/are...

petale roșii de trandafir
sorbite de albu-ți zăpezii -
picături de sânge

pe cămașa inocenței
ca niște stele stinse
ce încă ne mai luminează
noaptea fericirii

73.

hai...

hai ajută-mă să facem o spărtură
în gardul ăsta nepăzit al eternității
și ca un lotru de inimi să te răpesc
liberi să ne plimbăm așa de mână
cărând pe tălpi bucăți de rai
să-ți spun povestea despre noi
cei adevărați de dincoace
ce fericiți mușcăm unul din altul
ca zorii din lumină și noapte
până ne facem același
să dai din cap uimită și să mă crezi
ascunși în umbra fiecărei stele
să te-mpletesc fior naiv în vorbe
și tu tăcând duios doar să mă iubești

hai dă-ți jos penele astea albe
cum făceai cu cămașa de noapte
sătui de ordine ca doi civili
călăuziți de dorul de pământ
să dezertăm din oștile cerești

lui caron să-i furăm luntrea
de n-om putea să nu ne prindă
în vad neantul să ne curgă vis

74.

talisman

in memoriam

când ți l-am pus pe deget
zeiță trasă prin inel
în mijloc cu un nevăzut altar
știaai că sunt un vânător
ce nu o căprioară urmăream
eram flămând de sacru
pornisem nesigur către el
după urma ascunsă a iubirii
ce ducea în inima ta
acolo mi se îndrepta săgeata
voiam să-mi cer iertare
pentru jertfa nevinovată
pe care eram nevoit să o fac
căci mă temeam că sângele
ce urma să îl vărs se va răzbuna
tacit ți-ai dat consimțământul
fiică din părinți primordiali
l-ai acceptat fără'-să clipești
în numele eternității vieții
un joc de verde și lumină pe pământ

copila soarelui cu pletele de foc
fecioară cu trup înmiresmat de lut
ofrandă cu destin divin
ți-ai colorat în roșu inocența
pe-un așternut din flori de crin
prin jertfa ta misterul feminin
mi-a prefăcut săgeata-n talisman

75.

cheia vieții

simt cum prin șira spinării
ca o meandă infinită
perfid mă curge stix-ul
însă din ziua în care ai plecat
am devenit un imens gol
în care grăbit să-l umplu cu singurătate
cândva am scăpat cheia vieții
măcar dacă aș ști cum arată
cobor pe-o scară de cuvinte să o caut
și de mă voi întâlni cumva și pe mine
un singur dor aș mai avea de-ar fi posibil
să-ți deschid bușonul inimii
să mai fur niște iubire

76.

iubirea

născută din căderea frunzei
atuncea când adam descoperi femeia

trecut-au vremi e scrisă-n biblii
dar n-are biata nici măcar o definire
despre iubire oricine spune orice vrea
îndrăgostiților singurii calificați
pârjoliți pe rugul patimei nebune
cei mai îndreptățiți s-o judece
nu le mai stă mintea la ea
supraviețuitorii ei sărmani sclavi
cum și-ar putea bârfi stăpâna
și-atunci încep aiurea să ne-o povestească
poetii cei seduși doar de cuvinte
dar ce încredere mai poți avea în ei
când își vând sufletul pe o metaforă
și-n toți aceia care nu au cunoscut-o

sunt îndrăgostitul de femeia-adevărată
orfeu întârziat și ea euridice
ce și-a pierdut cândva iubirea
tocmai când vâlvătaia era mai mare
și de atuncea o tot caut o tot caut
m-am rătăcit ades printre miraje
și-abia acuma cred că am descoperit-o
orice aş face nu mai ajung la ea
dar pot să vă asigur pot să jur
iubirea este focul sacru ce ne-aprinde
pe când trăiam ca niște morți
spre a afla cum este să fim vii

uneori

uneori, mi-e dor de tine!
ca farului măcar de-o noapte,
ca valului să se zdrobească de un mal,
ca mugetului de-o ureche...
ori ca pscăruşului de un catarg?
ca brizei de trupurile noastre?
sau..., poate, ca albatrosului de furtună.

alteori, mă gândesc la tine!
ca la un ceva tare frumos.
un... nu ştiu ce, care putea să fie totul,
dar a rămas atâta de puţin.
mă gândesc ca un sân ce mă freamătă sub o ie,
ca un vulcan ce nu mai poate să mă erupă
şi în craterul lui, încet, încet iubirea mă preface-n rocă...
ori, poate, ca singurătate fără o stea polară?

uneori, visez la tine!
cu ochi deschişi, cu ochi închişi,
cu sărutări pe gene.
cu licărele fulgerânde ale minţii,
cu flacăra din jarul inimii, cu...
mă visez izvor lângă-însupmăta mare,
fir de nisip în scoica ce a uitat să mă mai facă perlă,
stea căzătoare într-un căuş de palmă.
şi-ascult cum gura-mi, o tăcere,
nu oboseşte să te rostească poem.
poemul fericirii tănuite...

cuvintele au, însă, o cocleală de clopot.
nu, nu... dar toate astea nu sunt vis!
e o naștere... nu țiți?
să sper că mai ești vie!

cred că astăzi mi-e cel mai celmai.
te visez, te gândesc, nu te-aud și mă dor!

78.

doar pentru tine

bună bună iubito târzie
sunt un pic nesigur și cam bâlbâit
nu din cauza preamultului vin
cu via lui aromă tulburătoare de viață
din vița blestemată a rubiniului philon
sorbit cu o ciudată nestinsă sete
din stacanele alea ciobite
din trup de fecioară de pe vremea lui omar
a cărei magie încă ademenește-n răspântii
ci intimidat de chemarea ascunsă a ochilor tăi
atemporală oglindă fermecată
ce mă mint cu totul aproape totul despre mine
păcat păcat că-i prea târziu
secundele-mi clopotesc apocaliptic
abia acum afla că ți-eram predestinat
și doar aici aici pe terra ne era dat
sărmani drogați departe cât mai departe
de rai de veșnicie și de tot ce era sfânt
fericiți să sorbim prin vene fiorul otrăvii
din vârful săgeții lui cupidon

nerăbdătoare mă mai aștepți pe malul mării
printre iluzii lângă far în penumbră
goală doar tu meduze visări și alizee
ca pe-un ulise spălat de păcate
să îți prefac în perle nisipul din scoică
dar eu scrutând civilizații dispărute
înot încă prin colbul speranței
pe bulevardul ăsta ca o mântuire
care duce spre kilometrul zero
de unde era posibil orice alt început
încă o mai descos pe sofia despre tine
naiv mai cred că ți-e amică
dar ea ea ce să mai spun
mi-a cusut mințile cu philonebunia
celor salvați din cristelnița înțelepciunii
cărora ostatic le mai pavez încă poteca

asta e n-a fost n-a fost să fie
unicul vinovat rămân doar eu
ne vom reîntoarce în eternitate
pe căi cu culori diferite
tu mai pură cu încă o ispășire
iar eu asupra-mi cu o osândă și mai mare
și condamnați de legea contrariilor
ne vom îndrăgosti din nou absolut fatal
vom fugi iarăși pentru ultima oară
în neștiut pe o planetă ca noi de nebună
tocmai când destinul își va face siesta
și poate poate acolo poate

te rog te rog chiar de voi mai întârzia cumva
fă orice orice dar nu te mai mărita
stăpân prieten discipol sau frate de mi-ar fi
și și și chiar iosif de-o să mă cheme
nu pot detest detest să te împart cu altcineva

79.

și dacă...

închid ochii și re trăiesc noaptea aceea magică
în care în surdină visele ne cântau
și ne încântam unul pe celălalt
tu sonata lunii și eu nebunul din brent
unde va aproape lacul clipoce complice
venus cernea mister peste destine
orașul dormitând ne acompania la corzile iubirii
și noi dansam ca doi pescăruși în furtună
steaua imposibilei iubiri ne lumina adâncurile
de unde abisul ne deschidea marea trecere
pace în jur căci furtuna era în inimile noastre
ce haos ce nebunie ce minunăție
septembrie toamnă emoție amurg
amurg de viață de speranță și de fericire
iar noi... noi infinit de frumoși de tineri
lumea dispăruse planeta se prefăcea că doarme
doar tu și eu dansam dansam dansam
în picioarele goale cântul de lebedă
ochii tăi... da da și ochii tăi...
ce noapte ce noapte și câtă magie

respir și-acum mireasmă de sân amestecat cu ie
dacă mai poți te rog redă-mi-o doamne
doar cât o clipă și pentru ultima oară
ascult... ascult încordat depărtările
atât de singur ce mă fac până în septembrie
și dacă... dacă nu mai vine

80.

ideea pură

marcată de cearta lor de ieri
și de complimentul acela special
privi spre cerul înstelat
încă geloasă pe luceafăr
amantul și poetul nepereche
ce i se părea că de o vreme
o cam trata de sus nemuritor și rece
cum se plimba așa în neglijie
zărinduse-n oglindă un pic cam
gândi înciudată veronica

și ce-i cu asta toți idioții au idei
că dacă n-ar fi nu s-ar mai pomeni
numai nebunii le au geniale
proștii de pe la alții
dar se agață strașnic de ele
filosofii le inventează
ca niște sărmani pescari
speră s-o prindă-n plasa minții

pe dumneaei ideia pură
cu care tocmai... îl cunosc eu
mă gratula nesincer dumnealui
sfinții au numai una fixă
care le e balsam la suflet adică mir
mă rog o fi așa o... două...
până la urmă și ea tot femeie
pe care ei doar ei muzicienii
zice-se că o fac să rezoneze
matematicienii-s seduși de profunzimea pi
sihologii de dimensiunea psi
sisifii din artă de armonia fi
logicienii se-întreabă de-i perfectă
și numai după ce e validată
în așternut de vorbe dulci
cu ea se culcă pe rând poeții...

mmh oare să fi aflat ceva
nu nu luca-i e prieten dar e discret
chir să fi ajuns o târfă

81.

fără lumina ta

încearcă să nu mă dai complet uitării
de-n inimă nu-ți mai încap
iar frumusețea clipei ce-o trăirăm a apus
păstrează-mă în lacrima din colț de ochi
ce însoțea discret orice plecare-a mea

și lasă-amurgul să ne-ascundă-n el
cu toate câte împreună le făcurăm
pe când în hora pescărușilor cerești
din sufletele noastre iubirea zbor țesea

ca în lichidul amniotic cătându-mi o ieșire
prin apa asta tulbure vijelioasă-a vieții
inconștient încă înot spre tine penelopă
mai cheamă-mă cu bobii
că poate-oi fi doar la o zi zăbavă
te rog mai du-ți cu vorba hărțuitorii
și-împinge cu gândul către mine
acuma când în locu-mi tu ocârmuiești
dacă socoți măcar un pic itaca
mai roagă-l cum numai tu știi pe apollo
chiar de furtună mare-i între noi
să nu-ți slăbească strălucirea
căci ea îmi este stea polară

departe tot mai departe-mi pari
cu sloiuri mari de gheață mă izbește
tăcerea-ți ori umbra nevăzută de pe chip
înot și mă frământ cum pot să mai ajung
fără lumina ta o ceață-i țărmul
nu știu dacă mai pâlpâie în noapte farul
încerc să cred că încă voi mai fi în stare
să-ți săgetez de moarte peșitorul
și-apoi de-i vrea să pleci să te dezleg

rivala

o aud cum se apropie pe nesimțite
ceva ca o adiere pe la spatele meu
fantomă o răcoare prin șiră prin oase
ce-mi îngroașe sângele-n vene
și-mi toarnă acreală în vin
vine vine ca o toamnă vântoasă
ce mă dezbracă de tine de vise
chiar acum mă mângâie prin păr
cu degetele-i lungi tăioase ca o coasă
și își adună tot întunericul din el
pe care mi-l picură în suflet

o simt cum îmi soarbe lumina din ochi
spre a se face blondă ca tine
cum își aruncă de pe ea cămașa ta de noapte
își pune capul pe perna goală lângă mine
doar doar așa m-o păcăli
cum se întinde ca o pâclă
peste chipul tău amintirile noastre
peste jurămintele săpate în salcia pletoasă
se înfioară cu toate dorurile tale
să te dea la o parte spre a mă face al ei

o văd cum frivolă dominatoare ca o stăpână
își taie câte o felie din ce în ce mai groasă
din tortul expirat al fericirii noastre
probabil se închipuie vreo mireasă
te pomeni s-o fi gândind la mine ca la un mire

o unge cu clipele alea unice cu zilele mele
și mușcă și mușcă cu atâta lăcomie
ce bine ar fi de-ar apuca-o vreo greață
mă tem că mai degrabă pune la cale de-o nuntă

nu spun toate astea ca să te fac geloasă
tigroaica din tine să se înfigă în pletele ei
să-i ceri socoteală să o gâtui
ori să-mi pui o vorbă bună la zeu
să îşi recheme cumva nebuna înapoi
nu e un strigăt de ajutor un gest de disperare
de-ar fi să cer ceva ar fi o mică rugămintă
de acolo de pe unde ești de departe
cum numai tu știai s-o faci
iubește-mă iubește-mă iubește-mă
și voi fi viu

83.

de-aș fi

măcar în vis de te-aș mai revedea
dar nu-s născut din caliope
de aia lira mi-i un pic dezacordată
nu am primit-o-n dar de la apollo
iar cântu-mi răgușit
nu reușește pe oameni să-i împace
cum să-l adorm pe cerber
cu ce să îl plătesc pe charon
spre a ajunge pân-la hades

urechea persephonei să încânt
încât să mai repete mitul
și vieții mele din nou să te redea
de-aș fi orfeu nu mi-ai mai fi euridice
te-aș prefera să-mi fii menadă
cu dragoste să ospătezi din mine
căci doar așa de-atunci
nimic nu ne-ar mai despărți

84.

taină

credeam că ochii sunt ceva
ceva prin care să mă orbești
cu taina ta
abia acum descopăr
că tu în fapt nici nu existai
ei ochii mei
din dorul de cel întreg
mi te-au înfiripat în inimă
lumină din lumină din
o clipă te-am scăpat din vedere
și te-ai pierdut în mine

abia aștept noaptea
pe acolo pe unde rătăcești
să te concep în beznă vis
din care zoe ori sophia
o altă mamă să mă renască orb

85.
elise

el da el goethe te-a nășit
eu nu-s decât pigmalionul
ce te sculptez în vorbe
te-aș vrea poemul frumuseții
pe chipul tău să strălucească
iubirea adevărată eternă absolută
eu păcătosul osânditul
incestuos să mă-îndrăgesc cu tine
precum părinții lui adonis
din toată nebunia asta
să mă renaști în nemurire

86.
ai grijă

atunci culcați pe nisipul fierbinde
de umărul stâng credeam că m-a mușcat vreun scorpion
ce-mi paralizase voința că te priveam hipnotizat
și nu mă mai puteam mișca de lângă tine
clocoteai în sângele meu magmă-n adâncul vulcanului
ce erupeam nevăzut în cel mai minunat vis
era însă otravă pură din săgeata lui cupidon
ai grijă să nu mă rănești cu iubirea ta
uneori îți simt gândurile colțuroase
cum mă zgârie pe retină și-mi irită irisul
norocul meu că am doi cu celălalt pot să te iert

alteori îți privesc sufletul la braț cu altcineva
îmi face cu mâna șmecherește ciau fraiere
dar la cât sunt eu de credul poate chiar ți-e frate
ai grijă să nu mă rănești cu iubirea ta
când peste mine voluptuos îți reverși formele
și mă săruți cu ochii-închiși gândindu-te la altul
norocul meu că de fiecare dată am imaginație
să te salvez din jenanta postură mă închipui el
care te mușcă te zgârie te înșală te bate
și de fiecare dată te fac să te întorci la mine
ai grijă să nu mă rănești cu iubirea ta
uite ieri mințai atâta de frumos că-mi venea să te
pictez
să te am așa caricatură la care să mă strâmb să scot
limba
chiar și inima își rărise bătaile cam la jumătate
semn că pe celelalte în ascuns le dăruiai altcuiva
de aia erai mai rece și se simțea un miros ciudat de
iar am noroc de te-ai îmbăia în chanel tot o să-l simtă
ai grijă te rog

87.

sunt omul

auzi-mă și fi fericită năluca
încă mai ard pe rugul iubirii tale
și flacăra roșie îmi clocotește-n vene
puhoiul de lavă mă duce mă duce
calc desculț prin cenușa păcatelor mele

fii fericită să nu mă regreți
sunt crematoriul propriei vieți
dar atunci când va veni clipa și rece voi fi
am să râd am să cânt am să chiui
în hohote ca un nebun am să vă strig
sunt omul care a învins focul

88.

pledoarie

onorată instanță și preacucernici procurori
e drept că m-a lăsat muiera și-s singur de o vreme
dar musca aceasta nu e femeie cum credeți
și cu atâta mai puțin virgină cum se pretinde
e dracul gol în strai de coleopteră
iertăți-mă dacă greșesc eu am făcut filosofia
nenorociții ăștia o dărâma
și cum ziceam îmi bâzâia pe la urechi
mi se pune pe-obraz pe frunte
chiar mă ciupea de gânduri
prin sânge vroia la inimă să-ajungă
atâta mai lipsea să mă îndrăgostesc de-o muscă
doamne doamne ce mă mai enerva
așa cum mă bănănea probabil vreun alint
recunosc cinstit mă simțeam ca un rahat
degeaba-am încercat să o alung s-o prind
am dat cu șprei mi-am rupt și pliciul
priviți-o-i vie a naibi parcă are șapte vieți
fierbeam în clocot de câți draci aveam

îmi venea să mă urc în locul ei pe pereți
zeul e cel ce m-a-învățat de ei să scap
m-a pus să îi înec într-un pahar cu vin
așa a ajuns și pârâcioasa asta acolo
să fi gustat vreo câteva pahare jur nu mai mult
că subit s-a întâmplat cu mine o minune
de-odată-am devenit pios chiar milostiv
și plin așa de mărinimie i-am zis
ieși fă muscă și lasă-mă să-l beau pe drac
dar spuneți dumneavoastră ce puteam să fac
erau atâtea că am golit vreo patru sticle
deci nu aveam cum să comit acel viol
precum strămoșul meu pilat din pont
dar nu ca pe atunci când se folosea apă
cu vin pe mâini mă spăl și-l spăl și pe-acuzatul

89.

(pro)creație

în ziua aceea de apoi
ca o împlinire ne vei judeca
și pe mine și pe ea
tu cel care te faci noi

90.

vino...

nu-ți cer nimic din tot ceea ce n-am
sunt o femeie simplă de pe-aici
cu fustă ruptă dintr-un umil neam
înnebunită să mă scapi de frici

vino iubite te rog diseară
de-acolo pe unde ești plecat
vino cu ochii tăi de smoală
și mă scufundă iarăși în păcat

strivită de-atâtea veri și toamne
îmi port pe umeri soarta-mi crudă
nu voi eternitatea doamne
atâta vreau ca el să mă audă

vino iubite te rog diseară
de-acolo pe unde ești plecat
vino cu ochii tăi de smoală
și mă scufundă iarăși în păcat

chiar de-între noi e-atâta cer și lut
suntem uniți de-același sfânt blestem
mă jur pe apa-n care ne-am lăut
te vreau cu ființa mea te chem

vino iubite te rog diseară
de-acolo pe unde ești plecat
vino cu ochii tăi de smoală
și mă scufundă iarăși în păcat

hai sburător prin flori și stele
mai fă-mă sclava ta mărite crai
doar tu poți iadul să-mi prefaci în rai
te-aștept ne bună printre rele

vino iubite te rog diseară
de-acolo pe unde ești plecat
vino cu ochii tăi de smoală
și mă salvează-odată din păcat

91.

zis și făcut...

habar nu am cine sunt eu
abia mai descâlcesc visele
încurc vinurile poeziei filosofii
nu pot să prezic ce va fi peste un ceas
însă mi-e foarte clar acum
nu mă pricep la multe
dar mai ales la femei
dintre atâtea
am ales o muritoare

92.

acum știu...

stoluri de cocori albi
mă bântuie de-o vreme
cu fâlfâirea unui vis
ce-mi răscolește existența

coșmarul însă-începe
abia când mă trezesc

atâta ne-am iubit
că moartea îți e
un fel de gestație
ai plecat așa devreme
să ai timp da da să ai timp
să-mi uiți defectele
să mă studiezi de la distanță
și din toate unghiurile
fără patimă absolut obiectiv
ca să mă naști mai bun

93.
aveam...

eram tare bogat pe atunci
atunci pe când aveam
fără să știu că am
mi se părea ceva de la sine înțeleș
credeam că mi se cuvine
nimic special
auzeam citeam despre fericirea
pe care cu înconștiență tocmai o trăiam

aveam da da aveam o iubită
pe atunci când aveam
ce din dorul ei de mine

mi-a făcut niște copii
era atâta de frumoasă
că i-a plăcut chiar și lui tata
de aia într-o zi mi-a luat-o
nu cred că-i fericită acolo la el
dar ce pot să mai zic ori să fac
o fi incest o fi trădare
dacă-l blestem e blasfemie
dacă-l reneg sunt un bastard
nu am ieșire nici putere
abia aștept judecata de apoi
să-l iau de guler bărbătește
chiar acolo în fața dreptății
să-l scuipe în față și să-i strig
ia-ți hoitul și fă ce vrei cu el
în burta viermilor s-aștepte învierea
dar dă-mi nevasta înapoi
o știi ea cum să mă nască

94.

smerit vă spun...

cu-înțelepciunea odiseei eu ulise încercatul

destinul ne e corabia pe care fiecare
navigăm cântând de unul singur la timonă
cu greu silabisindu-ne drumul din palmă
pe cei puțini ce-ajung în portul nemuririi
cu pioșenie îi trecem într-un calendar

le spunem sfinți și ne-închinăm la ei
soarta e doar marea-învolburată
ce-ți smulge timona din mână
și duce corabia-înainte pe același drum
doar îți transformă cântecul în plânset

nimic misterios în disputa asta soartă – destin
este vorba tot despre vechea poveste
unde eroi sunt bărbatul și femeia
la mine în itaca lui i se zice stâlpul casei
pe care vicleană ea face orice să îl înmoaie
viața e plinul și golul ce-i întrunește-n luptă
unde cred unii că iubirea ar fi arbitrul
împăciuitorul prin armistițiul numit casn(ă)/ici/e
un pact necesar predestinării să se îmbrace-n negru
culoarea consolării pentru noi perdanții
prin naștere slabi cu mână tremurândă
și-analfabeți ce nu știm să ne citim harta
ori să navigăm după steaua din frunte
și lăsăm soarta să ne devină consoartă

95.

definiția iadului...

ne-a lăsat-o narcis în oglinda apei
dar nu știam să o citim
de aceea strămoșul orfeu
pe lira-i fermecată
ne-a prefăcut-o în descântec

să ne ferească de noi

erai o cometă
eu prințul întunericului
ai venit
și mi-ai străluminat adâncurile
doar pentru o clipă m-am zărit
cât să aflu că exist
și m-am îndrăgostit de mine
sigur te-ai simțit trădată
de m-ai blestemat cu iubirea ta
și ai plecat așa grăbită
era târziu când am întors ochii spre tine

degeaba mi-am ars palmele
încercând să te prind
stea căzătoare
a rămas doar lumina neclară
a dorului de tine
acum flacăra ce-mi încinge
când și când rugul
pe care m-ai uitat răstignit

96.

de ziua ta...

Râuri de stele picioarele-ți spală
Apusul smerit iertare îți cere
Lutul în patima vieții te-nfloare

Iubire ți-este povestea astrală
Țipă tăcerea-ți în 'naltele sfere
Albul pe-aicea te cerne ninsoare

97.

nu mai e așa mult...

veșnicie ușoară iubito

știu că mă-aștepți
te-ai dus să ne-ncălzești așternutul
de aia lutul ăsta
după plecarea ta-i din ce în ce mai rece
ne-ai luat căldura din inimi
să ne-împletești din ea velință
așternut peste patul de vise
să nu le spulbere uitarea

jurămintele au rămas însă la mine
să nu le pierd mi le-am pictat icoană
pe peretele de la răsărit al inimii tale
la umbra căruia ne-am iubit prima oară
tu erai candelă și eu flacăra
deasupra-ne cerul policandru sub care
îngenunchiate oștiri îngerești ni se închinau

nu le vedeam căci nu știam că suntem regi
peste sacrul imperiu al trăirilor noastre
toți cei din afară ne pândeau
la fel ca nuntașii atunci în noaptea cea mare
să vadă de le-om da să bea din sticla cu vin roșu
speranță cu gust de păcat
mai pură și mai sfântă decât aghiazma
din care ca o renaștere ne va izvorî viața

nu mai e așa mult
fără tine efemeritatea asta-i tot mai plictisitoare
copii ne sunt mari și le știu pe toate
la ce bun să-i mai învăț filozofie
când ei se pierd în turmele de dinozauri
abia abia de le recit câte o poezie
mă tem să le mai spun că e de-a mea
să aibă lumea ce bârfi duminica
când vin în vizită la tine
ți-am mai plantat un strat de lăcămioare
peste care-n fiecare noapte lumânare
îți mai aprind pe cer câte o stea
din curtea asta pustie a vieții mele
sorbindu-te printre sughițuri
strop de vie în lacrimă de ceară

veșnicie ușoară iubito

rugă

fiicelor mele

pânguitoare poamă-n sacrul pom al vieții
spre care-atâția pofticioși își scui pă bala
cohortă de omizi ce își vânează prada
când vei simți că-ncepe să-ți slăbească coada
alege-l tu pe cel în gura căruia să cazi
în nici un caz vreun puturos ori nătăfleață
să nu te molfăie vreun știrb căci ești achenă
ce s-ar alege de sămânța ascunsă după coajă
e bun acela-n stare s-o facă să rodească

floare de dor când într-o zi îți vei afla alesul
pe care numai tu în stare ești să-l recunoști
doar când e lună plină acceptă să îți pice frunza
și nu-ți precupeți magia spre-a-i fi și tu aleasa
ai verdele-gorgonă de la mamă cu care m-a sedus
ghemul de borangic pentru cununa de regină
roșul obrazilor ce-ți bântuie timid prin vene
blestemul de la zeu care-întărită orice șarpe
și de la mine pumnalul să-l ucizi dacă-ai greșit

copila tatei frumosul care a mușcat achenă
și s-a-îmbătat din mustu-i dulce roșu
pictându-se pe rochea-ți albă de mireasă
o inimă prin care simți strămoșii cum pulsează
ți-este destinul iar tu pe veci să-i fi ursita
urcați-vă-n caleașca fericirii și biciuiți-l pe oniris
cătredrămul unde zeiță e iubirea și nu privi-înapoi

arămească perfida toamnă seva în copacul vieții
pumnalul nepăsării împlântă-l până la plăsele

***alerg fără picioare
din mugur până-’nfloare
ideea salvatoare***

99.
arheologie

nu fiți nedumeriți
în această statueta
ca un penis mic mic întristat
genial olarul a adunat
toată fudulia bogatului
cu umilința săracului

100.
a fost o vreme... (2)

a fost o vreme când pâinea avea gust de pâine
era din trupuri de iisuși plecați să samene cu ei ogorul
și aerul înmiresma a floare pluteau în el petale de iubire

a fost o vreme când izvoarele umblau slobode
și noi eram curați la suflet și la trup căci ne îmbăiam

ca în mir pe dinăuntru și pe-afară în apa cristalină

a fost o vreme când cinstea ținea loc de viață de moarte
copiii-și gângureau și-n somn istoria ca limbă a mamei
și fiecare om rostea măcar în gând o rugăciune

a fost o vreme când femeile de pe la noi nășteau eroi
e drept pe-atuncea fetele se măritau virgine
iară fiii lor aveau curaj onoare erau bărbați

a fost o vreme când poeții erau soldați ai limbii lor
de dorul ei de dragul ei mureau și înviau în fiecare vers
nu târfe de lux în somptuoase saloane-ale puterii

a fost o vreme când în țara asta frumoasă și bogată
plină cu fabrici și uzine era pace și fiecare încăpeam
căci n-aveam clasă politică doar clasă muncitoare

101.

patria mea

Romania

cârdul de nimfe goale
sub clarul de lună
așa în ploaie
s-au prins într-o horă nebună
și au început să cânte
ceva despre un mit
una dintre ele
îndrăgostită subit

a îmbrățișat pământul reavăn
și a rostit șoptit
ca într-o fecundare
iubesc
o alta s-a desprins din horă
a sărutat pământul
probabil cea mai mică soră
și a rostit cu o notă mai sus
iubesc
și o alta
și o alta
până ce întregul grup
lut lângă lut
peste lut
au format o inimă mare
cât o octavă
o roată de soare
care a început să pulseze
și din muzica asta se naștea
un trup neștiut de fecioară
zvelt ca un pârâu
cu chipul de aur
pletele lanuri de grâu
și pe trupul acela
creșteau munți
ca niște sâni
din care curgeau lapte și miere
cu dor de muiere
și din cântecul acela divin
lacrimi ciorchine
cât boaba de strugur
se revărsau prin venele mele

fluviu de vin
și din cântul acela

înainte să mă fi născut
cu toate notele din gamă
am îmbrățișat această copilă
sinfonie de iubiri
cu trup nemaivăzut
și am strigat
te iubesc mamă

102.

de ziua noastră

viața înseamnă iubire – tata – mama
de la mama am învățat să vorbesc
limba asta pe care i-am supt-o de la sân
însă tata mi-a dăruit cel mai frumos lucru
pe care l-a făcut stră... străbunicu și bunicul
curajul de a muri pentru dreptul laptelui matern
de-a izvorî un alt ...escu în producție de serie
niște mitici din care se va recruta ostea cea mare
dislocată-n maramureș partium crișana banat oltenia
valea timocului vlahia (inclusiv balcanică) dobrogea
basarabia moldova găgăuzia transnistria bucovina
peste care ca un zalmoxe veșnic va împărăți
înveșmântat în roș galben albastru măria sa eminescu

103.

neelectorală

pe măsura avansării în ierarhia ostășască
primeam responsabilități din ce în ce mai mari
ajunsesem de plimbam pe hartă regimente și divizii
ca pe boabele de fasole de pe țintarul bunicului
întotdeauna în fața unui inamic superior cantitativ
raportul de forțe nefavorabil îl contracaram
prin hotărâri geniale și manevre surprinzătoare
rostul scenariului – să ies întotdeauna învingător
se făcea bilanțul primeam felicitări
uneori promovări ori avansări în grad la excepțional
am jucat tot felul de ipoteze toate numai de apărare
împotriva unor inamici ipotetici nenominalizați
pentru că pe vremea aia ne erau aliați
dar știuți din istorie dinspre toate punctele cardinale
niciodată însă n-am interpretat scenariul din decembrie
de ce din prostie de frică nu era treaba mea
dar s-au văzut consecințele de atunci și până azi

acum nu prea mai avem ce forțe mișca pe harta țării
dar inamicii au rămas aceeași poate mai puternici
dacă îi socotim și pe cei infiltrați în interior
războiul întregului popor s-a dovedit atunci o abstracție
ne-am recunoscut înfrângerea împușcându-ne alesul
apoi am plătit despăgubirile cu suveranitatea și
economia
acuma însă războiul împotriva întregului popor
e o cumplită realitate și armata ne e atât de departe
în țara secătuită cu ce vom mai plăti noua înfrângere

104.

la moartea mea...

nu patrie
la moartea mea să nu-mi aduci fanfară
căci n-am murit când trebuia
ți-am fost soldat nevrednic
sub paza mea te-au siluit dușmanii
nu pentru că solda mi-a fost mică
se înhăitaseră și prieteni și dușmani
și eu ca bietul decebal rămas-am singur
nici gardă de onoare să nu-mi pui
în cinstea mea să nu se tragă salve
căci n-am murit cum trebuia

tu patrie
ca mamă iertătoare
jелеște-mă prin dangătul de clopot
aprinde-mi idealul lumânare
și arde-mi visele de n-ai tămâie
nu-mi merit numele pe-o cruce
mă-învăluie-n drapelul tău
și pune-mă în țarină ca-n poală
să recunosc mirosul tău de mamă
și să-ți renasc mai bun sub tricolor

105.

iar noi...

unora de prea multă cultură cred ei
au început să le crească incisivii ca la iepuri
să și-i tocească mușcă și ei pe la spate
firesc de fund pe cine poate (scuzați)
și când nu poate() mușcă pe ăi de nus
iertăți-mă dar tot cum știu ei de anus
după ce ni-l făcură scheletul din dulapuri
ei ăia puri nu-încap nici astăzi din cauza lui

eminescu nu e mare prin ce-a gândit și scris
prin neostoita lui foame de iubire
și convertirea suferinței în genialitate
ori prin sublimarea artei noastre de a ucide
e uriaș chiar infinit prin ceea ce a făcut

de două mii de ani îl tot așteptăm pe messia
zalmoxe al nostru plecat de la sarmisegetuza
dar el a revenit și nu l-am recunoscut
era singurul nemuritor care precum luceafărul
s-a dus la zeu și a cerut să moară pentru noi
iar noi nici n-am băgat de seamă
fiindcă trăind în cercul nostru strâmt...

106.

fără mustață

mai deunănoapte nu pot spune-n care
hitler zice-se ar fi apărut în visul unuia
arăta bine fără mustață și spunea
încerc să citez și eu cu oarece aproximare

m-ați sinucis că am vrut să salvez lumea în felul meu
de ăștia care acuma în fiecare clipă o fac mai bună
bineînțeles că numai pentru ei și-ai lor
de aia din atâtea miliarde o să rămâneți
o să rămâneți exact cât scrie pe monumentul acela
ce purificare etnică genocid ori holocaust
am fost naiv aceasta va fi veritabila soluție finală
la rându-mi și eu drept răzbunare zilnic vă sinucid
prin propaganda ce încă o mai faceți împotriva mea
ați uitat vorba aia despre morți numai de bine
mai bine ați vedea cine deține media
nu am nevoie să îmi dați dreptate
la ce mi-ar mai folosi destinul mi s-a împlinit
mă tot împușcați n-ați obosit mai și judecați-vă
cu neuronii ăia rămași nemanipulați
acolo unde-s informația și banii e puterea
nu vreau să vă sperii însă v-ați îngrozi
dacă ați ști câți mult mai răi ca mine-s printre voi
vă zâmbesc vorbindu-vă absolut democratic și îi votați
ei nu vă gazează nici mitraliază doar vă mint
și pe neobservate vă fură trecutul prezentul și viitorul
aud că la chinezi îi cumperi glonțul cu care ești executat
și voi singuri vă cumpărați moartea sub formă de pastile
luate fără rețetă doar după reclamă tv sau la kilogram
din supermarketuri ascunsă sub etichete îmbietoare

îmbălsămată în apetisantele licori colorate
ori direct îmbuteliată în nevinovata apă plată
degeaba mi-ați furat craniul
e gol gol mintea am luat-o cu mine
nici o slujbă de înmormântare nu mi-ați făcut
eu vă aștept acolo unde credeți că sunt
biletul de intrare îl dă mister menzele
dar stați stați mai e loc și-n rai de ce vă-înghesuiți

107.
centenar

aflat în retragere privesc trist și neputincios
cum în prag de centenar ne joacă pe degete
unii care și-au trădat limba și își reneagă sângele
de nu mă credeți studiați măcar istoria ungurilor
un popor de alogeni desnaționalizați
prin voia papei vorbitori de magheară
ce și-au băgat în cap că sunt rasă superioară
asta merităm că nu i-am stârpit ca pe năpârci
grofii nu sunt cum se pretend urmași ai lui attila
sunt aristocrații ce s-au dezis de neam de țara lor
și s-au dat în legea străină pentru privilegii
vedeți tocmai de aia ni-e astăzi brâncoveanu sfânt

în anul o mie nouă sute opzeci și nouă
unii credeau că fac revoluție

dar ei habar n-aveau ce este aia
și n-au aflat nici astăzi după ce au făcut-o
bieți inocenți plătind-o cu cimitire cruci și sânge
eu știam vegheam în uniformă cu cartuș pe țeavă
și atunci ca mai toată viața mea mereu la datorie
aveam ordin de la comandantul suprem să îi opresc
dar în post santinelă nu mai era executantul orb
era soldatul filozof frământat de descartiene îndoieli
cum să aleg între legalitate și legitimitate
jalnică jalnică jalnică consolare
îi priveam prin lunetă cum strigau ole ole ole
ori armata e cu noi și nu trăgeam philosopham
ce fac eu e pactizare cu inamicul înaltă trădare
oamenii raționali se conformează ordinii legale
dar ordinea aia era nedreaptă – frig cu foame
fiindcă prezentul nostru nu mai conta
chiar generațiilor următoare tot viitor li se promitea
întotdeauna unul mai bun și mai luminos
era real temeiul pe care niște iraționali voiau s-o
schimbe
nenorocirea nu-i că au făcut-o după mintea și puterea
lor
ci că exact așa cum se văitau le-au furat-o emanații
azi mari demnitari cu pensii speciale palate și moșii
moștenite de nenăscutele lor beizadele pe-atunci
iar pensia mea pe drept aproape e înjumătățită
căci retras în cazarmă deși înțelegeam manipularea
am lăsat lacheii să mintă norodul ridiculizând
pe cei câțiva lucizi ce ne temeam că ni se vinde țara
și-aveau dreptate n-au vândut-o au furat-o jefuit-o

fabrică după fabrică centimetru cu centimetru
schelă după schelă și pădure cu pădure
sub înalta protecție a unor legi oneroase de ei făcute
în casa aia a poporului pe care-o voiau dărmată

dacă s-ar găsi măcar unul cinstit printre ei
m-aș întoarce în timp cu treizeci de ani
i-aș dăruia pistolul cu cartușele netrase atunci
și l-aș ruga să mă împuște exact în capul p....
ca țara asta să nu mai producă tâmpiți ca mine

108.

întâi decembrie

nu-mi amintesc să mai fi apucat din iahnia de fasole
însă la țuica fiartă sigur am fost printre cei dintâi
să nu mă laud băut-am vreo nu știu câte de pahare
și se făcea că mă rătăcisem pe aici prin viața asta
dar mai ales uitasem de ce venisem
cum umblam așa besmetic am întâlnit un munte
nu știam că i se spune kogaion
de ciudă cred fiindcă îmi bloca drumul
am început cu pumnii și cu capul să-l lovesc
iar prin fisurile făcute țâșneau nistru și tisa
că la picioare mi se aduna marea mare tracică
acoperită de corăbii în proră cu lut din tărmurile lumii
ce la catarg purtau semeț dragonul cu cap de lup
când de durere am deschis ochii zări mateiașul
mausoleul - tăcutul zid al plângerii noastre

și rotindu-mă în jur m-am cutremurat
tot neamul românesc încolonat ieșea din osuare
dinspre plevna mărășești odessa venea în pas alergător
întreaga armie română cu decebal comandant suprem
eminescu șef de stat major peste batalioane de cuvinte
cu grijă selectate de către mareșal în ordinul de zi al
deșteptării
și din trupurile lor reînvia Romania Mare
străvechiul rai al Împărăției lui Cristos
unde fericită Fecioara plângea iar din lacrimile ei
ca niște păduri de brazi răsăreau toți fiii plecați
miroseau a smirnă și horeau tropotind din opinci
bucuria întoarcerii acasă ca o nouă ordine mondială
pe un petic de istorie zalmoxe ne scria povestea cea
adevărată
în care roiuri de licurici fumegau “marile civilizații”
dintr-un colț clio îmi făcea cu ochiul aplaudând
frenetic...

ce frumos n-ai pic de milă doamne la ce m-ai mai trez

109.
bolnav...

de la o vreme parcă mă înțeapă
și mă doare tot mai acut limba
o simt așa cum se usucă
deși cât pot de des mă hidratez
o curăț de aftă cu periuța

și o clătesc cu un pahar de vin
am încercat și cu agheasmă
multe boalănițe s-au vindecat așa
cum s-o chema durerea asta de limbă

tare înțelept mai eram când m-am născut
poate de teamă să nu mi-o fure ori
strângeam între buze limba
că nu îmi scăpa un cuvânt
târziu cu mare grijă dam drumul la câte unul
apoi inconștient atâta limbă am risipit
mine de aur încă neaflete
ori bălării crescând pe hoitul ei
cine știe pe unde
doamne câtă s-a pierdut
dar mai ales câtă n-a fost scrisă

de ce venim pe lume
grav se întreabă filosofi
poate pentru asta
fiindcă limba se vrea vorbită
unde ne sunt oratorii
așa bâlbâit rostind enormități
bine că se mai străduie măcar poeții
ni-l imaginăm pe zeu un cap cu barbă
de ce nu oare ca pe-o limbă

când mai întâi a fost cuvântul

poate fiindcă limba este mama noastră
ne place ori nu fiecare în ea ne naștem
de aia i se și spune maternă
tatăl ne e cuvântul
fiecare suntem în fapt o tainică frază
ori mai probabil un silogism
ca un castel ori un templu
ba nu ca o ie românească
și când ne rostim ne deșirăm
până ni se vede (in)estetica
jenați să o acoperim
apelăm la beția asta de vorbe
luminiscentă în care ne stingem
poate că tocmai asta e definiția morții

abia de mă mai țin de poala limbii mele
atâtea altele în jur îmi aruncă ocheade
mi-e drag să le deslușesc
dar când încerc parcă aș suge la sân de doică
un soi de lapte praf cu-îndulcitor
sunt mort de nu mi-oi mai simți gustul limbii

nu nu o să mă mai duc la medic
cred că știu cauza bolii mele

mi se cam termină vorbele
și uite cum ici coala începe să crape zidul

110.

dacă

nu sunt decât o fântână
poate un pic cu ciutura cam spartă dar
dar cu izvoarele ascunse-n inima strămoșilor
dacă eu o să mă iau cu una sau cu alta
la vârsta mea și ele niște femei la fel de singure
și o să uit și o să uit să vă iubesc
împușcați-mă împușcați-mă dar nu în inimă
pentru că degeaba apoi mai chemați fântânarul

111.

pisica

dacă o îmbuibăți credeți că mai prinde șoareci
e dreptul vostru să răspundeți cum doriți
absolut democratic domnilor parlamentari
dar dacă îmbuibăți și tot îmbuibăți justiția
nu cumva EA se lenevește și tocmai asta vreți
o pisică dormitând când voi furați cașcavalul
de ce salariul și pensia unui judecător sunt triple
conform legilor stabilite și votate de voi
față de cele ale militarilor trimiși să moară
nu la moară ci unde vreți voi eventual în afghanistan

câți juriști au pierit în câmpul muncii
pe militari vă las să-i numărați voi ca pe voturi contra
nu o s-o faceți pentru că de aia ați trimis oștirea afară
“când pisica nu-i acasă...” țop țop țop
v-ați întrebat oare ce-o să se întâmple
când flămânzită și rănită va veni rămășița de oaste acasă
o veți opri cu justiția asta sătulă ori
nu veți mai găsi destule găuri să vă-ascundeți

112

centenar?

nu-i fructul din gâtul lui adam
cel poreclit azi vania janoși ...opulos ori ...inski
românitatea
e pomul

rămâne un mister și o enigmă
pentru că nu răscoliți unde trebuie
nu în istorie își află ea mărimea și vârsta
aceasta e mult prea tânără și mincinoasă
în mitogeneză îi sunt înfipite rădăcinile

113.

patriotism...

nu-mi pare rău că o să mor
doar mi-e un pic cam ciudă
că nu știu de voi mai putea citi
ce-or scrie urmașii ăștia-ai mei
nu despre mnine mortul
ci despre neamul lor

114.

baladă veselă dar tristă

culeasă din mahalaua uranus

foaie verde de lipan
ca să scape de bulan
acum la-început de an
ică de la dileorman
ce se crede mare ban
din ograda lui cu han
cu sprijin de la ivan
s-a cocoțat pe divan
și face plan după plan
ca să-l dea jos pe iohan
obârșe de cibian
fiindcă e mai ortoman

acesta din neam de viță
din stirpea cu coroniță

cu palat în poeniță
râgâie de pe oliță
s-a săturat de halviță
și-l cere plocon pe ghiță
cel scăpat de furculiță
care-i rămă-n grădiniță
și guiță și guiță
să-l facă salam și piță
câinilor de pe uliță

proaspăt îmbăiat în urnă
măgarul uitat de turmă
vine și-el chiorâș din urmă
speriat de-atâta larmă
și că o să intre-n iarnă
nu mai crede-n a sa charmă
își agită plin de teamă
desaga pe post de armă

foaie verde ca sipica
toți se joacă cu alica
le îngheață șira frica
și nu se-întâmplă nimica
doar sărmana dulcinica
tot adună ca furnica
așteptându-l pe bădica
singurică cu pisica

Sumar

Eu și nisipul de cuvinte	3
o frază pe care nemurirea n-o strigă la apel	5
1. muritor	7
2. frază	7
3. pământenesc	8
4. beție	9
5. dacă	10
6. judecată de apoi	10
7. autointerogație	12
8. fructul pământului	12
9. pace	13
10. binele	13
11. calofilie	15
12. între noi...	15
13. omul	16
14. Doamne...	17

15. spune-i...	18
16. melancolie	19
17. pomenire	20
18. bietul einstein	21
19. genomie	21
20. curgem prin noi	22
21. nemurire	23
22. degeaba	24
23. himeră	25
24. monolog	25
25. nostalgie	26
26. revoltă	27
27. ruga de pe urmă	28
28. fatalitate	28
29. nedumerire	29
existența mea - tril în flautul vieții	31
30. travaliu	33
31. autoepigonică	33
32. pe ulița mea	34
33. cântec de lebedă	36
34. lăutar	37
35. muntele	38
36. păcăleală	39
37. mușcătura de măr	41
38. oi fi vampir	42
39. un pic de smalț	43
40. mă iartă	44
41. vino și tu	44
42. poet	45
43. eroism	46

44. evrika	47
45. incertitudine	51
46. afost o vreme... (1)	51
47. revanșism	53
48. trupule	54
49. m-ai păcălit	54
50. urechile	56
51. nihil	56
52. devotament	57
53. înger și demon	58
54. leac	59
55. miruire	59
56. s-o lămurim	60
57. antropoteism	61
58. autocritică	61
59. nu plâng...	62
60. facere...	62
61. o părere...	63
62. deci exist...	63
63. antihegel	64
64. o lumină rece	64
65. nu eu...	65
66. urare	66
câmp plin cu maci pe albul inocenței	67
67. fluturii ăștia...	69
68. androgenism	69
69. ovoid	70
70. pastorală	71
71. surzenie mută	71
72. ani/vers/are	73

73. hai...	74
74. talisman	75
75. cheia vieții	76
76. iubire	76
77. uneori	77
78. doar pentru tine	79
79. și dacă...	81
80. ideea pură	82
81. fără lumina ta	83
82. rivala	84
83. de-aș fi	86
84. taină	87
85. elise	87
86. ai grijă	88
87. sunt omul	89
88. pledoarie	90
89. (pro)creație	91
90. vino...	91
91. zis și făcut	93
92. acum știu...	93
93. aveam	94
94. smerit vă spun...	95
95. definiția iadului	96
96. de ziua ta	97
97. nu mai e așa mult...	98
98. rugă	99
alerg fără picioare din mugur până-nfloare ideea salvatoare	101
99. arheologie	103
100. a fost o vreme... (2)	103

101.	patria mea	104
102.	de ziua noastră	106
103.	neelectorală	106
104.	la moartea mea	107
105.	iar noi...	108
106.	fără mustață	109
107.	centenar	111
108.	întâi decembrie	113
109.	bolnav	114
110.	dacă	116
111.	pisica	117
112.	centenar?	118
113.	patriotism	118
114.	baladă veselă dar tristă	119
	Sumar	121
	De acelașii autor	127

De același autor

a) – lucrări științifice

- 1. Pregătirea psihică pentru luptă (autor coordonator) - Editura Militară, 1997***
- 2. Decizia militară – raționalitate și legitimitate, Editura Militară, 1998***
- 3. Analiza fenomenului politico-militar – teorie și metodă, Editura Militară, 1998***
- 4. Ontogeneza politică a conflictelor contemporane, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999***
- 5. Securitatea României - paradigme actuale, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999***
- 6. România - stat de necesitate europeană, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 1999***

7. *Războiul vol.1 Intre Scylla și Charybda*, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2000
8. *Războiul vol.2 Împotriva României Mari*, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2000
9. *Războiul vol.3 În mijlocul apocalipsei*, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2001
10. *Geopolitica și geostrategia marilor puteri*, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2001
11. *Războiul celui de-Al Treilea Val*, "Colecția Biblioteca Statului Major General", Tipografia Militară, 2002

b) beletristică

12. *Te plâng cu petale de gând - versuri*, Editura Singur, Târgoviște, 2010
13. *Frăția grădinii - roman, vol.1 Nunta șacalilor*, Editura Amurg sentimental, București, 2014
14. *Frăția grădinii - roman, vol.2 Peregrinul*, Editura Amurg sentimental, București, 2014
15. *Când unicatele dispar - versuri*, Editura Amurg sentimental, București, 2014
16. *Îndemn la regăsirea de noi – eseuri*, Editura Amurg sentimental, 2014
17. *Emoții în amurg – versuri*, Editura Singur, Târgoviște, 2015
18. *lunatic pe terra – proză scurtă*, Editura Singur, Târgoviște, 2015

19. *regăsire – versuri, Editura Amurg sentimental, București, 2015*

20. *Fericul neferic, vol. 1 – eseu, aforisme, proză, Editura Singur, Târgoviște, 2016*

21. *Vis/colind, versuri, Editura Singur, Târgoviște, 2011*

*Oare, bărbierit
de sacralitatea ta,
te va mai iubi eternitatea?*